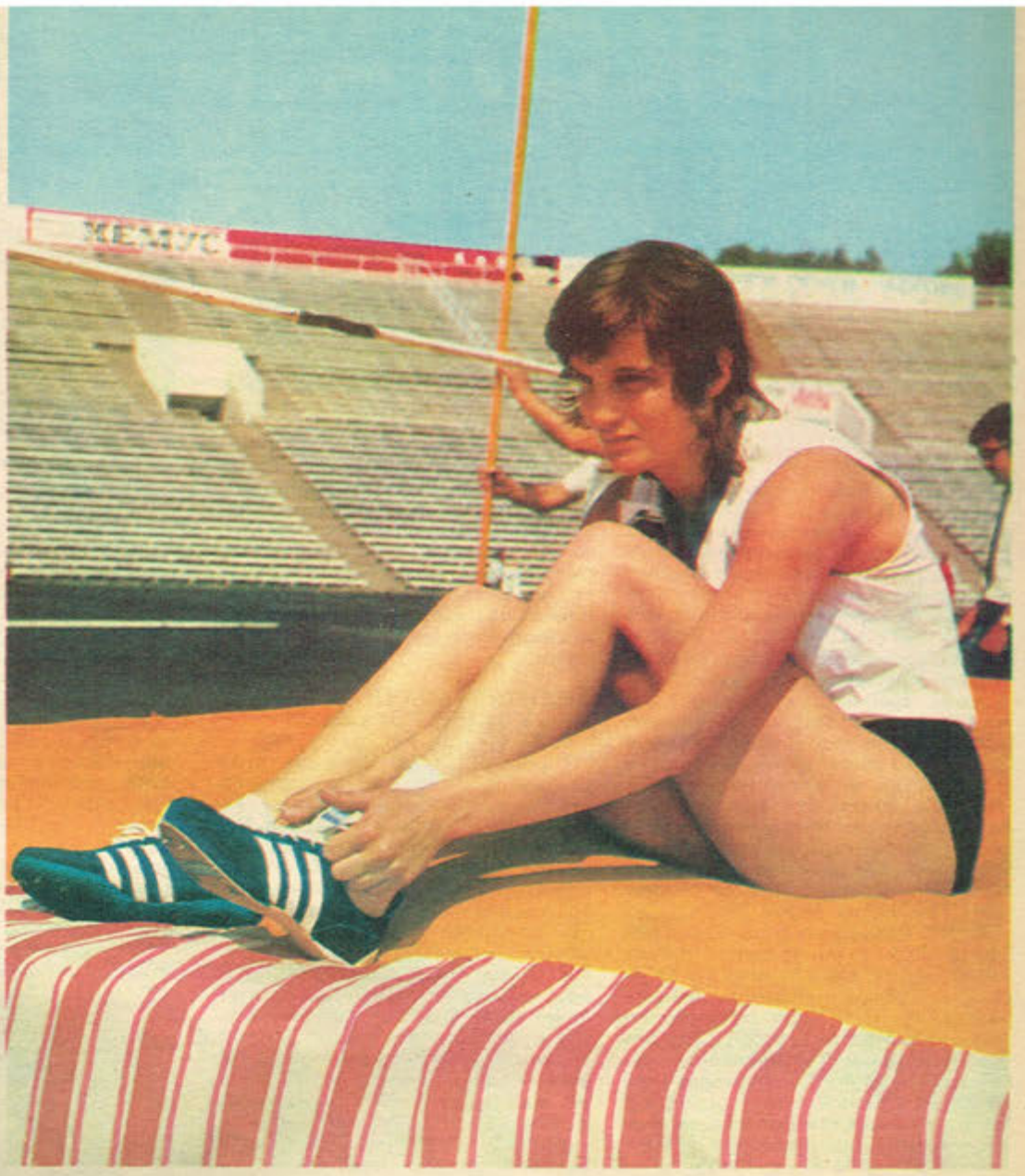
Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 27 ● 7 декември 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ЗА ПЪРВИ ПЪТ – БЪЛГАРИН ЕВРОПЕЙСКИ РЕКОРДЬОР!

стр. 7

ДОКАТО СМЕ МЛАДИ...

Виктор Колотов – стълб на „Динамо“ (Киев). Коментар за футболното първенство на СССР – на стр. 10

На дневен ред са срещите реванш от осминафиналите на европейските клубни баскетболни турнири.

Студентите от цялата страна се гордеят с тях: със студентката от ВМЕИ Неделка Ангелова, която сега се готви за най-голямата си „сесия“ – олимпиадата в Мюнхен, с прославения борец двукратния световен шампион Петър Киров и момичето, избрало един толкова мъжки спорт като гребането, Миглена Тошева – студенти от ВИФ „Г. Димитров“.

„КОСМО НАВТИ“ НА СНЕГА

От ски-скокове – към ски-полети – такъв е пътят на една от най-динамичните спортни дисциплини... НА СНИМКАТА: Х. Рекнагел (ГДР)

ШКОЛА, КОЯТО ТЪРСИ ПРИЗНАНИЕ

Последен изпит на курсистите от школата по борба – свободен и класически стил. След малко преподавателят Ангелов ще обяви резултатите: отличен – 30 души, много добър – 20, добър – 9.

За няколко години спортният комплекс „Диана" е станал неузнаваем. Нови зали, плувни басейни, три многоетажни сгради оформят този център за подготовка на нашите национални отбори като един от най-красивите кътове в бързо израстващия нов район на столицата. И когато идеиният проект бъде осъществен напълно, това малко олимпийско градче ще стане един от най-модерните спортни центрове.

Тук често могат да се срещнат не само изтъкнати български спортисти, но и хора на различна възраст, които не гонят върховете на големия спорт и не измерват собствените си постижения с рекордните резултати. Това са курсистите от школата за преподготовка на кадри при ЦС на БСФС. Създадена през месец август 1968 г., тя упорито търси своето утвърждаване като необходим и важен институт в системата на БСФС. За три години през различните курсове и семинари са минали 330 ръководни работници от физкултурните дружества и окръжните съвети, а в петте специални випуска за подготовка на инструктори и треньори по борба 475 души са получили необходимите знания, за да ръководят подготовката на онази голяма армия от млади ентусиасти, които започват от „а" – „б" в спорта, донесъл най-много слава на нашето физкултурно движение.

Бързото развитие на науката за физическото възпитание и спорта, измененията, които настъпват в нашето динамично време, поставят непрекъснато нови задачи и пред организацията на физкултурното движение. Необходими са подготвени кадри, които да осъществяват на дело възходящата линия на българския спорт. Вече не са достатъчни само знанията, получени преди много години във ВИФ, техникумите и треньорските школи. Необходима е преподготовка на много от хората, които работят за физическото възпитание на младежта и спорта, и точно това прави школата на ЦС на БСФС институт с първостепенно значение.

НОВИТЕ ЗАДАЧИ ИЗМЕНЯТ СТАРИТЕ МАЩАБИ

Първоначалната идея школата да бъде център само за преподготовка на организаторските кадри на БСФС е вече остаряла. Все по-очевидни стават фактите, които показват, че и много от треньорските кадри, особено тези, които не са завършили ВИФ „Г. Димитров", имат нужда от нови знания. Не може с това, което много от нашите специалисти са научили преди 5–6 (а и повече) години в пловдивския физкултурен техникум или в краткосрочните треньорски школи, да отговорят на повика за съвременно ръководство на тренировъчния процес. Опитът от специализираните централни курсове по борба, проведени в школата, показва, че е необходим методичен център, който да решава въпросите за непрекъснато усъвършенстване на всички специалисти по различните видове спорт. А това означава и създаването на система, която да осигури периодично освежаване на организаторските, треньорските и съдийските кадри, от които зависи успехът на всяко начинание в областта на физическото възпитание и спорта. Все по-ясна е и необходимостта тези задачи да се решават всеобхватно и за деятелите и специалистите на БСФС, и за физкултурните кадри на Комсомола и профсъюзите. Преодоляването на ведомствения принцип е може би първото условие за бъдещото развитие на школата. Досегашната работа дава възможност да се направи и компетентен анализ за качеството на учебния процес, да се търсят положителни промени в учебната програма.

Сега школата има щат от трима души и подготовката на курсистите се осъществява с хонорувани преподаватели от ВИФ „Г. Димитров". Това е естествено, защото без специалистите от ВИФ е невъзможно да се решават задачите за преподготовката на физкултурните кадри в страната. Но създаването на единен републикански център налага и изработването на по-добра структура и система за бъдещата работа, така че да се обхване освен дейността на централните курсове в София и методическото ръководство на всички семинари и курсове за подготовка на физкултурни кадри и в окръзите. От това са заинтересувани преди всичко самите ръководни звена, защото необходимостта от стабилизиране на физкултурните кадри е повече от очевидна. Почти във всички доклади на проведените отчети и избори в БСФС има цели раздели за кадрите и в тях не са малко случаите, когато преценките посочват доста недостатъци и тревожни факти. Голямо е текучеството. Дори и председатели на физкултурни дружества се задържат само за няколко месеца. За периода от 1962 до 1970 г. например в най-голямото дружество на Силистренски окръжен „Дръстол" са се сменили 7 председатели – трима през 1963 г. и по двама в 1970 и 1971 г. Такова е положението и в дружество „Розова долина" – Казанлък, а за същия период окръжният съвет на БСФС в Шумен е имал 4 председатели. Разбира се, често тези промени се извършват и за настройния, които са резултат на една или друга загуба в отделни спортни прояви, но все пак голям фактор си остава подготовката на самите физкултурни кадри.

В час по физиология.

НАЙ-ОТГОВОРНИТЕ ПАРТИЙНИ ОЦЕНКИ ЗА СЪСТОЯНИЕТО НА ОРГАНИЗАТОРСКАТА РАБОТА В ОБЛАСТТА НА ФИЗИЧЕСКАТА КУЛТУРА И СПОРТА И ДЕЙНОСТТА НА КАДРИТЕ ВЪВ ФИЗКУЛТУРНОТО ДВИЖЕНИЕ, КОИТО БЯХА НАПРАВЕНИ ПО ВРЕМЕ НА ОТЧЕТИТЕ И ИЗБОРИТЕ В БСФС, ПОСТАВЯТ С ОСОБЕНА СИЛА ВЪПРОСИТЕ ЗА ПОДГОТОВКАТА И ПРЕПОДГОТОВКАТА НА ТЕЗИ КАДРИ, ЗА СТИЛ, КОЙТО ДА БЪДЕ В ТИЕ С МОЩНИЯ ОБНОВИТЕЛЕН ПРОЦЕС, ХАРАКТЕРЕН ЗА ЦЕЛАТА СТРАНА.

В решаването на тези задачи и школата за преподготовка на физкултурните кадри трябва да намери своето място и призвание, да отговори още по-добре на идеята, заради която е създадена.

Димитър ДЖАРОВ

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРОБИВЪТ В ГОЛЕМИЯ СПОРТ

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ през месец декември България направи първия пробив в големия спорт. На XVI олимпийски игри в Мелбърн родината ни се нареди между двадесетте най-силни спортни страни в света. С 35,5 точки в неофициалното класиране тя зае 18-о място между 69 държави участнички! В миналите три броя запознахме читателите с големите успехи на нашите футболисти, спечелили бронзов медал, на нашите баскетболисти, класирали се на пето място, и с триумфа на първия наш олимпийски шампион Никола Станчев.

В края на ноември и началото на декември на 1956 г. за първи път олимпиадата се състоя извън Европа и Америка. Тази чест бе предоставена на „зеления" континент – Австралия. Решението Мелбърн да стане домакин на XVI олимпийски игри бе взето след многократни бурни заседания на МОК. Много страни изявиха първоначално нежелание да участвуват в игрите поради голямата отдалеченост на Мелбърн и непривичните дати. Дори след като австралийското правителство категорично отказа да допусне в страната си коне от чужбина, МОК предложи на други градове да поемат домакинството. Но в края на краищата се стигна до компромис. Конните състезания вместо в Мелбърн се състояха предварително през месец юни в Стокхолм.

В Мелбърн въпреки опасенията бяха постигнати много високи резултати. Доказа се, че климатът и сезонът не са пречка при солидна подготовка. Това доказаха и 50-те български спортисти, които спечелиха общо един златен, три сребърни и един бронзов медал. Наши спортисти и отбори заеха още шест призови места. Ето медалистите и призьорите:

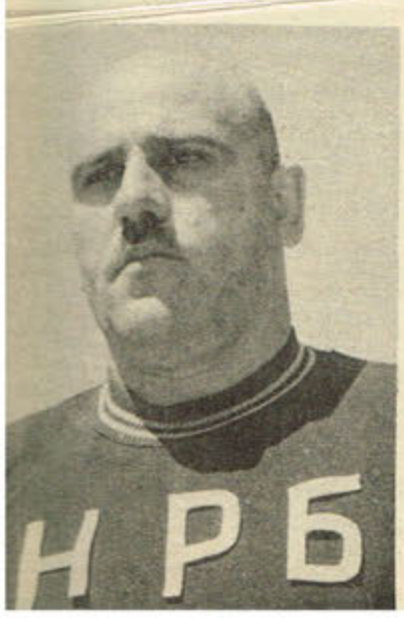
златен – Никола Станчев (св. борба)
сребърен – Осеин Мехмедов (св. борба)
Димитър Добрев (кл. борба)
Петко Сираков (кл. борба)
бронзов – футболният отбор
пето място – Генко Рашков (езда в Стокхолм)
Димитър Янчев (кл. борба)
Иван Веселинов (щангист)
баскетболният отбор
шесто място – Минчо Тодоров (земна гимнастика)
Динко Петров (кл. борба)

В сравнение с предната олимпиада в Хелзинки, на която българските спортисти успяха да спечелят само един бронзов медал (Б. Георгиев) и едно шесто място (Цв. Станчева), представителите в Мелбърн бе блестящо. То постави началото на големите олимпийски успехи на нашата страна.

В Мелбърн голям триумф постигнаха съветските спортисти. Във второто си участие на олимпийски игри те се наложиха убедително над американските спортисти. СССР завоюва 37 златни, 29 сребърни и 32 бронзови медала срещу 32 златни, 25 сребърни и 17 бронзови на САЩ. Героите на игрите станаха Вл. Куц с победите си на 5000 и 10 000 м, гимнастиците В. Чукарин и Т. Латинина, които окичиха гърдите си съответно по три и четири златни медала, боксьорите Е. Грибарян и Шатков, гребецът В. Иванов, футболистите, велосипедистите и други.

На XVI олимпийски игри бяха подобрени олимпийските рекорди в 26 атлетически дисциплини от всичко 33, в 10 по плуване от всичко 18, два по колоездене и във всички категории по вдигане на тежести и в дисциплините по стрелба.

Осеин Мехмедов

Димитър Добрев

Петко Сираков

Старт
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ
Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев"
2012

«КОСМОНАВТИ» НА СНЕГА

ОТ ТЕЛЕМАРК ДО ЩРЪБСКЕ ПЛЕСО

Едва ли е трудно да се „разшифрова" тайната на притегателната сила на ски-скоковете. Те са изява на мъжество, красота и изящество, които допадат на всеки. И не случайно ски-скоковете при големи състезания, на олимпийски игри и световни шампионати събират толкова зрители, с колкото не могат да им съперничат игри и най-големите футболни мачове. През 1956 година световният шампионат в Холменколен (Норвегия) събра край шанцата 300-хилядна публика! В Гренобъл, на последните олимпийски игри, рекордното постижение бе пак край шанцата. На последното световно първенство в Щрбске плесо (Чехословакия) се стекоха да наблюдават скоковете повече от 150 000 души.

Как ски-скокът стана толкова популярен?

Норвежците твърдят (и не без основание!), че тяхната страна е родината на ски-скоковете. В началото бяха народните тържества в областта Телемарк, чийто герой можеше да стане този смел младеж, отскочил най-далеч със ски от висок един-два метра снежен праг. В първите години на XIX век този спорт, или по-точно забава и игра на норвежките селяни, в чиито дни ските са неразделна част, става все по-популярен. В 1840 година се организират първите състезания, в които се срещат не само младежи от областта Телемарк. Но като че ли истинска родена дата на ски-скока е 1868 година, когато в Брукенберг (Норвегия) на една примитивна шанца от натрупан сняг норвежецът Норхейм от Трондхайм постига скок от 19 метра. Резултатът е невероятен за времето си и трябва да минат 11 години, за да бъде надминато това постижение. Ски-скокът намира много приятели не само в Норвегия, но и в другите скандинавски страни. През 1901 година започват да се организират спортните игри на скандинавските страни,наричани Нордиска Спелен,и ски-скокът в тях е на голяма почит. За първите състезания е конструирана и първата дървена шанца. Постепенно се създават специални ски за скокове, които са по-дълги и по-широки от обикновените и са снабдени с два и повече канала за по-голяма устойчивост.

Ски-скокът намира приятели и в алпийските страни. Уточняват се нови правила. Не господства вече най-големият скок, а се държи, и то твърде много на стила при засилването, изхвърлянето, летежа във въздуха, приземяването. През 1909 година е открита първата голяма ски-шанца в Централна Европа – в Давос (Швейцария). И откриването ѝ е ознаменувано с рекорд. Норвежецът Смит постига скок от 45 метра, с цели 10 метра повече от най-добрите постижения, регистрирани в скандинавските страни! И друг един рекорд – състезанията събират 10 000 зрители! За онова време невероятна цифра за спортно състезание...

Ски-скокът е едно от централните състезания на първите зимни олимпийски игри в Шамони през 1924 година. Тук има нещо ново. За първи път борбата се съсредоточава между състезатели, специализирани само на ски-скок.Преди ски-скокът е елемент от северната комбинация (комплексно състезание от дълго бягане и скок). Скандинавците в тези години са над всички. След норвежците, които са най-често първенци, следват по майсторство шведи и финландци. Но идва и изненада! Хегемонията на норвежците е нарушена на първото световно първенство, което се устройва през 1925 година в Янске Лазне (Чехословакия). Побеждава Дик (Чехословакия). Скандинавците, или по-точно норвежците, вземат отново връх и едва през 1933 година те претърпяват неуспех. Швейцарецът Рамонд спечелва скока на световния шампионат в Инсбрук. Предимството на норвежците бързо е възстановено, главно с непобедимия Биргер Руд, който печели една след друга победи на олимпиади и световни първенства. Единствен конкурент на скандинавците е австрийецът Брадъл, преминал през 1936 година за първи път 90-метровата граница. Брадъл успява да завоюва световната титла едва през 1939 година на световното първенство в Закопане, но скандинавците отново са непобедими до 1958 година. Един голям състезател – Рекнагел (ГДР) – успява най-сетне да се опълчи на норвежци и финландци. Тои побеждава с голяма преднина на олимпийските игри в Скуо Вали (САЩ) през 1960 година. Две години по-късно програмата на ски-скоковете се разширява. Включват се два скока – от малка (70-метрова) и голяма (90-метрова) шанца.

... Настъпват тежки години за скандинавците. Техният монопол в ски-скока е в залез. Шанците с изкуствена материя, които никнат като гъби из Европа, заличават предимството на северните народи да тренират и се състезават по-дълго време на сняг. Норвежци, шведи, финландци търпят поражение след поражение. Един голям състезател с брилянтна техника – Виркола – успява за няколко години да поддържа знамето име на Норвегия, но в Гренобъл, на олимпийските игри, идва краят. Тук побеждават Рашка (Чехословакия) и Белоусов (СССР). На последното световно първенство скандинавците прекланят глава не само пред едно ново голямо име – Гари Напалков (СССР), – но и пред японци, които не влизаха в предварителните схватки, чехословаци, поляци, австрийци... И идва въпросът: Ще изтъкне ли Сапоро нови страни и състезатели в ски-скока? Може би да, защото тази дисциплина става от година на година, от ден на ден все по-популярна...

* * *

Страницата бе подготвена от Цанко АЛЕКСАНДРОВ

ЩЕ ДОСТИГНЕ ЛИ ГАРИ НАПАЛКОВ СЛАВАТА НА БИРГЕР РУД?

В историята на ски-скока има едно име, което стои над всички – норвежецът Биргер Руд. В една поразяваща с дълголетие и успехи спортна кариера той е постигнал всичко: три пъти световен шампион, два пъти олимпийски, световен рекордьор на най-дълъг скок, олимпийски шампион на

Шукратният световен шампион Гари Напалков (СССР) след втората си победа във Високите Татри през 1970 г.

спускане през 1936 г., спортист с най-голямо олимпийско дълголетие – от 1928 до 1948 г., – и то винаги отличен с медал, победител в повече от 100 големи състезания! И на фона на всичко това един безспорен авторитет – олимпийският победител от Осло 1952 г., норвежецът Берман, предсказва: „В лицето на Гари Напалков (СССР) виждам новия Биргер Руд!"

... Това стана на последното световно първенство в Щрбске плесо. Гари Напалков блесна на международната спортна сцена през 1969 година – едва 20-годишен, с две големи победи в състезанията на четирите шанци. След тежка травма той не завърши спортния сезон и мнозина считаха, че ще трябва да се прости със ски-скока. През 1970 година на световния шампионат той не бе считан между големите фаворити. След първите скокове на малката шанца Гари бе 6-и в класирането, но при решителния втори опит показа, че няма съперник, и завоюва златния медал. Историята се повтори и на скоковете от голямата шанца. Напалков бе 13-и след първия опит, но след като постигна покъсно най-голям метраж и получи най-високата оценка за стил, завоюва втора шампионска титла. Наистина днес да се постигнат победи на световен шампионат и на двете шанци се счита недостижимо. Но Гари Напалков го направи по най-блестящ начин и вярата на стария шампион Берман не е напразна. Та Гари е само 22-годишен!..

След победите си в Щрбске плесо студентът по педагогика в град Горки Гари Напалков води дълъг разговор с журналистите (и то на добър английски) и на един от въпросите: кое е главното за ски-скока – талант, труд или шанс, отговори находчиво: „Трудът разчиства пътя на шанса, а тогава могат да ме нарекат и талантлив." И за да поясни своята изключителна вяра в труда, Напалков разказва, че за шампионата е направил повече от 250 тренировъчни скока след непосилна лятна подготовка, а същевременно е взел 11 изпита в университета, от които 9 с отличен.

Сега Гари Напалков се готви упорито за олимпийските игри в Сапоро. И нищо чудно, ако повтори успеха си от Щрбске плесо. Славата на Биргер Руд може да бъде достигната!

Един от най-големите в родината на ски-скока – Бьорн Виркола

РАНГЛИСТА – 71

Въз основа участието в 13 най-големи международни състезания през годината е определена следната ранглиста за най-добрите скиори скачачи през 1971 г. (представителите на СССР не фигурират, тъй като в навечерието на турнира на „Четирите шанци" те получиха отравяне и не участвуваха в състезания).

1. И. Морк (Норв.) 49 т.
2. И. Рашка (Чех.) 27 т.
3. Р. Хъонал (Чех.) 27 т.
4. З. Кубач (Чех.) 26 т.
5. Ю. Касая (Яп.) 23 т.
6. М. Волф (ГДР) 23 т.
7. Х. Шмид (Швейц.) 21 т.
8. Х. Шмидт (ГДР) 17 т.
9. Т. Киавке (Фин.) 14 т.
10. Т. Павлусяк (Пол.) 13 т.

Полетът на Манфред Волф (ГДР) по вр ме на рекордния му скок от 165 м

ЗА 101 ГОДИНИ – 146 МЕТРА

1868 г. Норхейм (Норв.)	19 м Брукенберг
1879 г. Хаммерствейт (Норв.)	23 м Хусеби
1890 г. Би (Норвегия)	30 м Солберг
1900 г. Тандберг (Норв.)	35 м Брукенберг
1909 г. Смит (Норв.)	45 м Давос
1913 г. Омтвед (Норв.)	51 м Айронвуд
1915 г. Амундсен (Норв.)	54 м Викерсунд
1925 г. Хюген (Норв.)	61 м Стимбут
1926 г. Карлсен (Норв.)	65 м Понтерсина
1926 г. Тамс (Норв.)	70 м Викерсунд
1927 г. Троани (Швейц.)	72 м Понтерсина
1928 г. Бадруут (Швейц.)	75 м Понтерсина
1931 г. З. Рууд (Норв.)	81 м Давос
1932 г. З. Рууд (Норв.)	88 м Виллар
1934 г. Б. Рууд (Норв.)	92 м Планица
1935 г. Кайнерсъорфер (Швейц.)	99 м Понт ди Ле
1936 г. Брадъл (Австрия)	101 м Планица
1938 г. Брадъл (Австрия)	107 м Планица
1941 г. Геринг (Германия)	118 м Планица
1948 г. Чанен (Швейц.)	120 м Планица
1950 г. Ганчник (Австрия)	122 м Оберсдорф
1950 г. Дешер (Австрия)	125 м Оберсдорф
1950 г. Вайлер (ГФР)	127 м Оберсдорф
1950 г. Нетцел (Швейц.)	135 м Оберсдорф
1951 г. Лауро (Финландия)	139 м Оберсдорф
1961 г. Шлибар (Югосл.)	141 м Оберсдорф
1964 г. Мотейле (Чех.)	142 м Оберсдорф
1964 г. Цанданели (Италия)	144 м Оберсдорф
1965 г. Лесер (ГДР)	145 м Митерндорф
1966 г. Виркола (Норв.)	146 м Викерсунд
1966 г. Грини (Норв.)	147 м Оберсдорф
1966 г. Шеберг (Швейц.)	148 м Оберсдорф
1968 г. Бахлер (Австрия)	154 м Викерсунд
1968 г. Виркола (Норв.)	156 м Планица
1969 г. Рашка (Чех.)	164 м Планица
1969 г. Волф (ГДР)	165 м Планица

ОТ СКИ-СКОКОВЕ – КЪМ СКИ-ПОЛЕТИ – ТАКЪВ Е ПЪТЯТ НА ЕДНА ОТ НАЙ-ДИНАМИЧНИТЕ СПОРТНИ ДИСЦИПЛИНИ...

ПРЕЗ 1972 ГОДИНА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО ПО СКИ-ПОЛЕТИ

Изчисленията поразяват. Манфред Волф от ГДР по време на рекордния скок от 165 метра на шанцата в Планица е „отскочил" от трамплина със скорост 115 км в час. Във въздуха, където е летял 5,25 секунди, той е достигнал максимална скорост 144 км в час. Наистина грандиозно – както за състезателя, така и за зрителя. И не случайно конгресът на Международната федерация по ски в Опатия през тази година реши да се организира през 1972 година на най-голямата шанца в света – Планица в Югославия – световно първенство по ски-полети. Състезанията ще се състоят от 23 до 25 март – сезона, когато времето в Крайнска гора, където е шанцата Планица, е най-благоприятно за ски-скокове – обилен сняг и безветрие.

Шанцата Планица е построена през 1934 година. Първите състезания са ознаменувани с рекорд. Норвежецът Биргер Руд постига най-големия скок за времето – 92 метра. Състезанията обаче разкриват някои конструкторски неуспехи, които по-късно са отстранени, и през 1936 година австриецът Брадъл за първи път преодолява 100-метровата граница. Първенството на Планица като най-голямата шанца в света продължава до 1950 година, когато е построена гигантската шанца в Оберсдорф (ГФР) и близо 15 години най-големите ски-скокове се постигат тук. Новите шанци-гиганти във Викерсунд (Норвегия) и Митерндорф (ГДР) отнемат славата на Оберсдорф, но отново идва ред на Планица. Шанцата е реконструирана отново и през 1968 и 1969 година на нея се постигат рекордните скокове. Но Планица,изглежда, не бе доволна и от повторната си слава. Тази година бе извършена нова реконструкция: изграден бе насип от около 50 000 кубически метра и бе засадена трева на 15 000 квадратни метра (местата за зрителите). На самата шанца бе направен нов трамплин и бе удължено мястото за засилване. Подобрено бе и мястото за спиране след скоковете. Специалистите очакват, че при добри снежни условия и подходящо време ще могат да се постигнат на реконструираната шанца скокове над 170 метра. Във връзка с първенството край гигантската шанца се подготвят и две тренировъчни, които позволяват скокове до 90 и 120 метра. Неотдавна главният технически експерт на Международната федерация по ски Артур Нордли се запозна с новите промени на шанцата и заключението му бе кратко: „През 1972 година ще имаме нов световен рекорд на ски-скок – над 170 метра."

ПОБЕДА БЕЗ АПЛОДИСМЕНТИ...

Една очаквана победа (четвър
па за годината) и едно малко уте
шително второ място в групата
а европейско първенство – това
ъже би изчерпва всичко хубаво в
оследния мач на националния от
ор за годината. . .

Очакваше се, че на срещата
България – Франция ще бъдат му
ирани (най-малко) някои от сла
остите, демонстрирани напос
едък. За съжаление обаче най-до
рите ни футболисти, веднъж за
убили възможността да бъдат
обедители в групата, прибавиха
ще една, при това твърде ста
а. Те започнаха вяло, направо от
уснато, без минимална доза със
едоточеност и спортна стръв,
ез чувството за отговорността
а бъдеш сред 11-те избрани игра
и на страната.

Всъщност, ако говорим за ма
а, трябва може би да се спрем са
о на вторите 45 минути. Първи
е бяха направо загубени. Те пре
инаха в анемичния темп на пос
едствеността и бяха „оживени"
т просто учудващи грешки, ня
олко пропуска при елементарни
оложения пред вратата на Кар
юс и две-три по-опасни атаки
а „петлите", които така или
наче показаха, че не са забравили
менението си рязко да променят
итъма на своята игра. . .

Но и второто полувреме – вече
ри повече старание на национа
ите все пак! – не премина при
ой знае колко по-сполучлива иг
а. То поне донесе победата. . .

. . .Целият „механизъм" на националния отбор изглеждаше в този мач разцентрован!

Традиционният „барометър" на защитата Пенев сочеше големите колебания на атмосферата, обхващала бранителите. Величков, който и на други срещи показа, че не се чувствува удобно вляво, напълно преодолян от Бланше (французинът, изглежда, бе налучкал слабостите на директния си съперник и го надиграва също така убедително, както Лубе направи със Зафиров в Нант). Добре, че Йонов заиграва веднага със самочувствие и допусна по-малко грешки. Гайдарски, макар и с много усилия, поддържаше някакво равновесие срещу Лубе, докато Жечев (най-стабилен сред защитниците) пресече много атаки, без обаче да прибави нещо градивно към „разрушителната" си дейност. А индивидуалните слабости рефлектираха твърде осезателно върху общата организация на целия защитен блок, сведоха взаимното осигуряване на твърде посредствено равнище. И оттам сериозните опасности пред Горанов и по-късно пред Филипов, които идваха, без французите да показват някакво майсторство.

Ще стане на друго място дума за средната линия. Но точно оттам като че започваха слабостите на нападението. Елементарните грешки при обработването на топката в най-елементарни положения и – още повече! – безкрайната серия неточни подавания го поставиха под равнището на мача в Нант независимо от отбелязаните два гола. Стремежът към пълен универсализъм, усилията всеки да прави всичко като че не са по силите на нашите нападатели. Спомнете си усилията на Жеков да играе на голям периметър; и желанието на Василев да действува по целия фронт на атаката; и стремежа на Дерменджиев да бъде колкото на фланга, толкова и в центъра. Всичко това може би затруднява французите, но така или иначе преди всичко лишаваше българските атаки от облик, от собствен почерк. А да се разчита единствено на импровизации, често от съмнителна проба, без да има стройна (и разнообразна, разбира се!) схема на игра, в която да се редуват и остроумните хрумвания, и целенасочената сила на многоходовите комбинации и дори предварително разработени и заучени варианти, е твърде рисковано. . . Доказа го-отново! – и мачът срещу Франция. Въпреки че на фона на останалите Жеков и Михайлов показаха старание, пък и някои хубави изстрели. . .

–оОо–

Националният отбор след твърде напрегната програма се оттегля на почивка. До пролетта, когато ще се състоят решителните предолимпийски срещи.

Така непробиваемият в Нант Карнюс бе принуден да капитулира. Първо от Жеков, после от Михайлов

И два интересни момента – една красива намеса на Горанов; и Михайлов, който се опита сам да премине цяло ято „петли".

Точно затова понятието „почивка" трябва да се приеме само условно. Предстои много работа, за да могат хубавите мачове срещу Унгария в София и срещу Норвегия в Осло, нападателният стил, показан в Нант (въпреки загубата), да станат „ежедневие" на националите. А мази работа едва ли може да бъде свършена само (или в по-голямата си част) в дружествените отбори!

А ТОНЪТ ИДВА ОТ СРЕДАТА НА ТЕРЕНА

Ако е вярно, че възможностите на един отбор се определят от играта на полузащитниците му, можем задоволително да обясним и слабостите на българския национален отбор и в събота, а и през годината. . . Защото оформилата се стабилна двойка Бонев – Б. Колев не можа да се изяви в добра светлина и в предните срещи (не забравяме някои силни игри на двамата!), и в съботния двубой срещу Франция. . .

И двамата наистина играха на голям периметър. И въпреки това – „на дребно". Нито за момент (почти!) не натежа организаторската им роля – подаванията им не откриваха коловози към противниковата врата, а бяха нецеленасочени, просто за да се разиграва топката и – както на всички останали – често много неточни. . . Упорити в защита (дори понякога прекалено остри), двамата не бяха настойчиви в атака и отправиха общо само един удар (Бонев) срещу Карнюс.

Тези слабости тежат най-вече в пасива на Бонев. Защото е доказвал многократно, дори през тази година (срещу Норвегия в Осло), че може много, много повече. Но нежеланието да намира себе си във всеки мач на „Локомотив" (Пд) като че се отразява фатално не само на формата му, но и на класата му. . .

Друго изглежда положението на Б. Колев. И срещу „петлите" той приличаше повече на изнесен далеч напред „стопер", отколкото на стопроцентов полузащитник, и често просто не можеше да попадне на мястото си. Дали този футболист не губи с изваждането му от зоната, в която е доказал, че е най-силен?

Материалите са написани от Митьо ЕКСЕРОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ и Янко ГЪРОВ

БЪЛГАРИЯ «А», 1971

За националния отбор по фут
л 1971 г. вече е минало. Бяха из
ани общо 9 международни ма
, към които (ако не се държеше
метка за съперниците, както е
гично прието) биха могли да бъ
т прибавени и 4-те срещи на
импийския състав. . . Една наис
ина напрегната програма. Ето
акои интереени факти и цифри:

● Общият баланс за „А" отбо
за годината е 9 мача, 4 победи,
равни, 2 загуби, голова разлика
–10. С това общият баланс на
бора от 1924 г. до днес е: 226 81
94 348–440.

● В 9-те мача на „А" отбора са
рали общо 29 футболисти: *вра
ари* – Йорданов, *Б. Михайлов*,
илипов, Симеонов и *Горанов*; за*щитници* – *Пенков*, Гайдарски, Зафиров, Пенев, Жечев, *Христакиев, Величков, Йонов; полузащитници* – Апостолов, Денев, Бонев, Б. Колев, *Г. Василев (Ет.)*, Райков; *нападатели* – *Мл. Василев, Г. Василев (Лок. Пд)*, Жеков, *Цветков*, Петков, Ат. Михайлов, Митков, Дерменджиев, Г. Георгиев, *Я. Кирилов*.

● Единадесет от тези състезатели (имената им са написани с различен шрифт) са облекли за първи път националната фланелка.

● Най-много срещи през годината са играли: Бонев, Величков и Мл. Василев – по 9, Жечев – 8, Пенев, Жеков, Гайдарски, Колев – по 7.

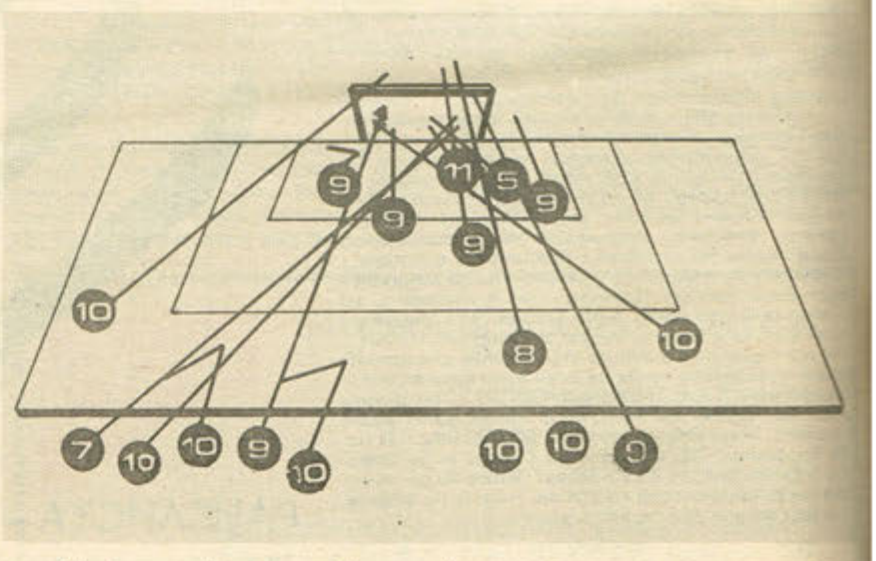
● Голмайсторите на отбора за годината: Бонев – 4 (с това той вече е в десетката на 10-те най-добри стрелци на „А" отбора за всички времена и с 11 гола е на трето място сред сега играещите футболисти – Жеков – 14, Дерменджиев – 12), Мл. Василев – 3, Жеков – 2, Митков, Колев, Величков, Петков, Я. Кирилов и Ат. Михайлов – по 1.

● „А" отборът бе почти еднакво резултатен у нас и в чужбина – 8 гола на стадион „Васил Левски", 7 на чужд терен.

● Само един от петимата вратари – Йорданов – не допусна гол в срещите, в които е играл.

● Ето как изглежда съставът на отбора, в който са включени игралите най-много срещи на отделните постове: Йорданов (предпочетен е като „сух" вратар) – Гайдарски, Пенев, Жечев, Величков – Бонев, Б. Колев – Мл. Василев, Жеков, Петков, Дерменджиев.

● „А" националният отбор вече е бил ръководен от Васил Спасов 10 мача. Само 6 треньори имат по-дълъг стаж. . .

. . .След мача Франция – България в Нант вратарят Карнюс „обвини" българите, че търсят прекалено голяма близост до вратата, за да стрелят. . . Достатъчно бе в игра да влязат Жеков и Михайлов, за да стане картината в София друга. Жеков – все от свободни удари! – отбеляза гол и намери гредата, а Михайлов, който даде тон за далечна стрелба (макар че на моменти не се отказа от намерението си да. . . влезе с топката в мрежата) също не отбеляза гола си отблизо.

И все пак схемата показва, че не са реализирани положения само на няколко метра от гол-линията. Впрочем схемата дава повод за много разсъждения и изводи. . .

Във вратата стреляха Мл. Василев (7), Бонев (8), Жеков (9), Михайлов (10), Дерменджиев (11) и Жечев (5).

НАДЕЖДИ НА КОНТИНЕНТА

ЕН, декември (от нашия специален пратеник Иван ЖЕЧЕВ)

Пейката с треньорите и резервните чи на българския отбор бе точно под тата за журналистите, само на 15-20 ра от нас. Беше интересно и приятно наблюдава човек през последните десе- минути на мача между младежите Франция и България. Там седеше тре- р, който имаше удоволствието да ма- с ръка и да вика на своите играчи: пред! ", вместо: „Върнете се да пази- резултата! " И този факт може би -добре илюстрира цялостния развой двубоя, чийто успешен край изпрати гарския младежки отбор на четвърт- алите за европейско първенство. Не успяхме последната възможност!

Стигаше ни равен резултат и играта първото полувреме имаше такъв актер, който води към реми. Но рис- да гоним 0:0 бе неприемлив за нас – ки миг някаква случайност можеше да ребе надеждите. С всичко това бе бразена тактическата постройка на бора. Използувахме К. Станков като тач " и двама „стопери " пред него – Тодоров и Мумджиев. И те, и крайните итници Бароков и Ал. Костов преслед- плътно хората си по терена, не им аха свобода на действие. Средната ка Пл. Янков – Ив. Стоянов също се ави добре със задачите си да уплътня- нашия защитен вал, да забавя тивниковите атаки и да помага на ме „остриета " – Марашлиев, Панов Д. Димитров. Те в нито един период от а не се отказаха от нападателните си кции, държаха под напрежение френската отбрана, търсеха пробив по фланговете и. . . успяваха. Марашлиев, който получи травма в коляното още през първото полувреме, остана на терена до 60-та минута, когато бе сменен с Хаджиев, и заслужава отлична оценка за мъжеството и. .. ефикасността си. Още в 38-та минута можехме да открием резултата при негов пробив, ако бе подал на свободните си партньори, вместо да стреля в аут от малък ъгъл. По десния фланг Димитров бе още по-настойчив и активен. Той действително заслужава най-висока оценка от нападателите ни (а може би и от целия ни отбор), и то не само защото отбеляза гола на победата, след като откраднa топката от Заможски и нахлу сам срещу вратата на Баратели в 67-та минута. . .

Да, основните събития се развиха след почивката. Поддържахме игровото равновесие, но вече и по-голяма активност и на двата отбора. Сега започна истинската борба: още по-плътно преследвахме активизиралия се противник, маневрирахме, разигравахме топката, докато изградим момент за контраудар. Нашата защита не допусна повече критични моменти, отколкото имаше пред френската врата; и ако вратарят Стайков също заслужава похвали, то е не защото спаси кой знае колко удара (опасните в целия мач бяха не повече от 2–3), а понеже бе изключително точен при играта в наказателното поле, когато обираше и пресичаше центрираниятa на французите. Много силно и полезно действуваше Пл. Янков – неуморим и бояк отначало докрай. Той, Димитров и Стайков може би изпъкнаха най-много сред онези 12 българи, които на стадиона в Рен свършиха достойно работата си, за която бяха дошли!

След мача, отрупан с въпроси от журналистите, треньорът на френските младежи Анри Герен заяви, че не е доволен от своя отбор, че той е играл много по-слабо, отколкото по време на първия мач в Стара Загора. Може би наистина е така, но Герен не можа да обясни този факт задоволително. Чисто и просто той свиваше рамене и повтаряше многократно, че французите са имали ден, в който „нищо не ставаше, а и малко се опитваше ". И както изглежда, в края на краищата трябва да стигнем до логичното футболно правило, че всеки отбор играе толкова, колкото му позволи противникът – в случая нашият младежки отбор. И ако действително французите в Рен са играли по-зле, отколкото в Стара Загора, като второ „обяснение " може да се посочи и фактът, че две от техните основни единици – Трезор и Юк – бяха прехвърлени в „А " отбора на Франция. Разбира се, нека ги оставим да ги обсъждат сами и да останем с нашата голяма радост, че ще имаме представител в четвъртфиналите за европейското първенство.

Трима французи срещу един българин. . . Понякога и това не помага!

VI КОНГРЕС

юз за физическа култура и спорт се свиква на 23 декември 1971 година в София при

дневен ред:

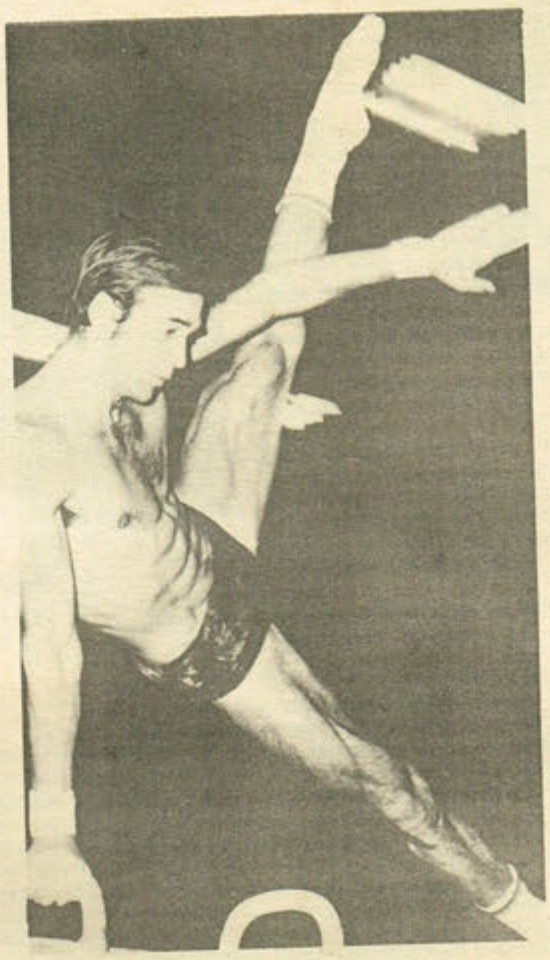
а) Отчет на Централния съвет на Българския съюз за физическа култура и спорт;

б) Отчет на Централната ревизионна комисия;

в) Утвърждаване промени в Устава на БСФС;

г) Избор на нов Централен съвет на БСФС и Централна ревизионна комисия.

СПОРТНА СЕДМИЦА

От Килфорд долетя радостната вест за убедителната победа на мъжкия ни национален отбор по спортна гимнастика над този от Великобритания – с повече от 20 т. разлика! За победата най-много допринесе Стефан Зоев (снимката горе вляво).

Емилия Нейкова (Ак) спечели три победи срещу сил ните тенисистки от Олимпия" (Любляна), но това м бе достатъчно за крайния успех в четвъртфиналната среща за купата на панаирните градове, които завър ши 5:4 за гостенките (снимката горе вдясно).

Из традиционния републикански студентски кро спечелен от атлетките на ВМЕИ и атлетите от ВИФ, а индивидуално – от Вихра Йотовска и Бори Балабанов (двамата от ВИФ).

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ, Йордан СКРИНСКИ Янко ГЪРО

ПОЗИЦИИТЕ НА ОТБОРИТЕ ОТ „А" РФГ ПРЕДИ XV КРЪГ

ОТБОРИ	КЛАСИРАНЕ СЛЕД XIV КРЪГ — 1971/1972 ГОДИНА													ДУЗПИ	
	ОБЩО						%	ДОМАКИН					%	ГОСТ					%	за	против
1. ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ"	14	11	3	0	35	12	25	89	8	6	2	0	25	8	14	88	6	5	1	0	10	4	11	92	4(3)	1(1)
2. ЛЕВСКИ-СПАРТАК	14	8	3	3	30	11	19	68	6	5	1	0	15	1	11	92	8	3	2	3	15	10	8	50	2(2)	1(0)
3. БЕРОЕ	14	9	1	4	27	20	19	68	8	7	0	1	21	7	14	88	6	2	1	3	6	13	5	42	4(3)	2(2)
4. СЛАВИЯ	14	8	1	5	24	18	17	61	6	5	1	1	13	5	10	83	8	3	1	4	11	13	7	44	2(1)	1(1)
5. ЖСК-СПАРТАК	14	7	2	5	30	19	16	57	7	6	0	1	20	2	13	93	7	1	1	5	10	17	3	21	4(4)	4(4)
6. ЛОКОМОТИВ (СФ)	14	5	5	4	15	15	15	54	7	3	1	3	8	9	7	50	7	2	4	1	7	6	8	57	3(1)	3(2)
7. МАРЕК	14	6	3	5	15	28	15	54	8	5	3	0	9	2	13	81	6	1	0	5	6	26	2	17	3(2)	1(1)
8. ТРАКИЯ	14	5	3	6	25	22	13	46	8	4	1	3	17	12	9	56	6	1	2	3	8	10	4	33	3(3)	2(1)
9. ЕТЪР	14	5	3	6	20	20	13	46	6	5	0	1	15	8	10	83	8	0	3	5	5	12	3	19	1(1)	1(1)
10. БОТЕВ	14	6	1	7	25	25	13	46	8	6	0	2	22	13	12	75	6	0	1	5	3	12	1	8	0	2(1)
11. ЧЕРНОМОРЕЦ	14	6	2	6	24	21	12	43	7	6	0	1	19	5	12	86	7	0	2	5	5	16	2	14	1(1)	2(2)
12. ЛЪСКОВ	14	5	2	7	14	16	12	43	6	4	2	0	10	2	10	83	8	1	0	7	4	14	2	12	0	0
13. ДУНАВ	14	5	2	7	17	22	12	43	6	4	2	0	11	3	10	83	8	1	0	7	6	19	2	12	2(1)	3(1)
14. ЧЕРНО МОРЕ	14	5	2	7	20	26	12	43	6	4	1	1	13	6	9	75	8	1	1	6	7	20	3	37	1(1)	1(1)
15. ЧАРДАФОН-ОРЛОВЕЦ	14	2	6	6	9	16	10	36	8	2	5	1	4	4	9	58	6	0	1	5	5	12	1	8	1(1)	2(2)
16. ЛОКОМОТИВ (ПД)	14	1	8	5	11	21	10	36	7	1	4	2	7	10	6	43	7	0	4	3	4	11	4	29	0	2(2)
17. АКАДЕМИК	14	3	3	8	13	22	9	32	8	2	2	4	10	13	6	38	6	1	1	4	3	9	3	25	3(2)	1(1)
18. СПАРТАК	14	3	2	9	8	28	8	29	6	3	1	2	6	7	7	58	8	0	1	7	2	21	1	6	0	5(3)

ГОЛМАЙСТОРИ		Наказания	
13 —	Дерменджиев	3	3
11 —	Богомилов	7	4
10 —	Жеков, Цветков, Петков	2	3
9 —	Н. Димитров, Каменов	7	1
8 —	Е. Йорданов, Панов, Манолов (Етър)	9	1
7 —	Н. Йорданов, Момчев (Е)	4	9
6 —	Бонев	5	6
	Григоров	4	2
	Луканов (Е)	4	5
	Недев (ЖСК-Сп)	3	5
	Автоголове	7	4
	Стойчев (ЧМЦ)	2	2
	Кордов (Бер)	8	9
	Вълков (Сп)	5	7
	Бароков (Бер)	5	10
	Калчев (ЖСК-Сп)	8	3
	Пенев (Марек)	6	10
	Далев (Дунав)	6	11

Класиране след XIV кръг на първенството 1970/1971 г.		
1. ЦСКА „С. зн."	40—11	24
2. Ботев	25—13	20
3. Левски-Спартак	22—7	19
4. Марек	20—14	15
5. Спартак	26—23	15
6. Тракия	22—23	15
7. Дунав	12—13	15
8. Академик	15—12	14
9. Лъсков	11—18	13
10. Етър	11—20	13
11. Локомотив (Пд)	20—25	12
12. Чардафон-Орл.	16—23	12
13. Черно море	16—21	11
14. ЖСК-Славия	16—22	11
15. Марица	10—22	8
16. Черноморец	12—27	7

ЗАБЕЛЕЖКА: По наказание на Черноморец са отнети две точки от общия актив.

НАШАТА АТЛЕТИКА И СЪВРЕМЕННИТЕ ТЕМПОВЕ

1 *Един от най-изявените млади атлети – рекордьорът Т. Манолов*

2 *Две упорити състезателки, които през миналата и настоящата година подобриха неведнократно републиканските рекорди – Василена Амзина (рекордьорка на 800 м и 1500 м), и Тонка Петрова (екскрекордьорка на 800 м)*

Делегатското отчетно-изборно събрание на Българската федерация по лека атлетика бе фактически завършък на продължителните обсъждания в комисиите на БФЛА, в треньорския съвет и на пленума на федерацията след слабото представяне на челните ни състезатели и отбори на европейското първенство в Хелзинки и балканиадата в Загреб. То имаше за задача да направи двегодишен преглед на извършената работа в изпълнение решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2 септември 1969 г., в което пределно ясно и конкретно бе поставена задачата всеки младеж и девойка да овладее една от дисциплините на леката атлетика и в близките 5–6 години българските атлети да достигнат равнището на европейските постижения!

Анализът на постигнатите резултати през 1970–1971 г. показва тенденцията на по-чувствителен напредък в сравнение с най-близкото минало. През този период бяха направени 220 поправки на републиканските рекорди, от които 174 в олимпийските дисциплини. Чувствително се повиши средното равнище на 10-те най-добри атлети в отделните дисциплини. Десетте постижения по олимпийските дисциплини, изчислени по международната многобойна таблица, са равни на 519 210 точки, с 12 540 в повече в сравнение с периода 1968–1969 г. Прирастът на жените обаче е значително по-висок – 8770 срещу 3770 т. на мъжете.

Разшири се кръгът на високоразредните състезатели. През 1968–1969 г. бяха подготвени 23 нови майстори на спорта и 64 кандидат-майстори, а през последните две години техният брой почти се удвои – 41 нови майстори и 118 кандидат-майстори на спорта. Фактически в този период е отбелязан най-високият темп на развитие в историята на българската атлетика.

Въпреки това нашият национален мъжки отбор направи отстъпление от завоюваните позиции през предишния период, в който на два пъти спечелихме първото място на балканските игри, Михаил Желев стана европейски шампион, а Г. Тихов, Ив. Христова и Д. Йоргова бяха сред първите на континента. Нещо повече – в предишния период нашата атлетика имаше сравнително по-добри позиции в световните и европейските ранглисти на 10-те и 20-те най-добри.

Изводът е един – съвременните темпове на развитие на леката атлетика в света са по-ускорени от темповете в нашата страна. И ако у нас не настъпи истински прелом, изоставането ни сред напредналите страни няма да бъде преодоляно.

В решенията на XI пленум на БСФС е поставена конкретната задача – до 1975 г. да бъдат подготвени 208 нови майстори и 628 кандидат-майстори на спорта. Ако се движим обаче с темповете от последните две години (макар и най-високи досега), планираните майстори на спорта вместо за четири ще бъдат подготвени за осем години, а кандидат-майсторите – за десет!

Това означава, че са необходими още по-ускорени, бихме казали – съвременни темпове. За да сме сигурни, че съкращаваме разликата до напредналите страни, у нас трябва да има 160–180 действуващи майстори, 500–600 кандидат-майстори и 2000–2500 първоразредници.

Осъществима ли е мази задача колкото и огромна да изглежда тя?

Бурното развитие на социалистическото общество в нашата страна, чувствителното подобрение на условията са спортуване, специалните грижи за леката атлетика са реална предпоставка за изпълнението на мази благородна задача. Тя е реална и осъществима, защото у нас с подготовката на атлети са заангажирани над 500 щатни и хонорувани специалисти. Само в спортните школи работят 176 щатни треньори. Над осемдесет са щатните треньори в дружествата; има много преподаватели във ВУЗ; учителите треньори са 44; има и над 200 хонорувани специалисти. По броя на спортно-педагогическите кадри ние сме изпреварили редица страни с по-напреднала атлетика от нас!

Все повече се увеличава броят на спортните гимназии, на интернатите, на спортните паралелки, в които обучението по лека атлетика заема централно място. Не са случайни големите ни успехи в юношеската атлетика. През настоящата година завоювахме първо място на първата официална балканиада за юноши и девойки в Амина. Не е малък и броят на нашите млади състезатели, които заемат челни места в световните и европейските ранглисти за юноши и девойки, включително и първо място в Европа (Вълю Стоев на мласкане гюлле). Сред най-добрите на континента са също Ем. Владимиров на хвърляне диск, Я. Братанов на 400 м с пр., Мих. Иванов на хвърляне чук, Ст. Шатов на 2000 м с пр., спринтьорите Л. Запрянов, В. Касов, Ал. Янев, Л. Панаиотова, хвърлячките М. Цонева, Т. Христова и други.

Проблемът за съвременните ускорени темпове на развитие на нашата атлетика и на мази основа изпълнението на партийната повеля опират до правилната организация на работата на всички спортни звена и най-вече в дружествата. Вярната линия на ЦС на БСФС и БФЛА, хубавите насоки не намират нужната подкрепа в дружествата, включително и ведущите в София, Пловдив, Варна и в другите по-големи центрове. През последната година се забелязва рязко спадане на дейността за високо спортно майсторство сред студентската младеж, която по примера на напредналите страни би трябвало да свири първа цигулка.

Съвременните ускорени темпове на развитие са неразривно свързани с учебно-тренировъчния процес. Делегатското събрание правилно посочи, че именно в работата на треньорите се коренят най-големите слабости. Все още не се прилагат навсякъде съвременните методи на подготовка. Плаща се данък на стихийността и практицизма, бавно се превъзмогва страхът от по-големи натоварвания в тренировките, не се воюва срещу нарушаването на спортния режим, не се изучава както подобава опитът на напредналите страни. Всичко това показва колко много резерви „крие“ учебно-тренировъчният процес.

В приетата програма за дейността на федерацията през следващите четири години са посочени мерки за преодоляване на недостатъците в организацията и в учебно-спортния процес; подчертава се нуждата от срочно изпълнение на задачите за масовизирането на леката атлетика и рязко повишаване на спортното майсторство.

Делегатското събрание избра нови ръководни органи на БФЛА. За председател на федерацията бе преизбран Т. Тодоров.

Ешуа АЛМАЛЕХ

КЪДЕ СТЕ ВИЕ МЛАДИ ТРЕНЬОРИ?

– Налага се да хвърляме в майсторския разред неподготвени състезатели, а това е и вредно, и опасно...

– Как така се налага? На кого се оплаквате вие, другарко Пенчева? Имате ли право да поставяте така въпроса тъкмо вие, директор на школа?

– А вие не хвърляте ли на световни първенства неподготвени отбори, другарю председател?...

Спорът можеше да продължи много. И все пак защо „се хвърлят“ неподготвени, вместо да се изпращат силни, големи гимнастици? И на републиканските, и на световните първенства? Би могло да се каже: „затова на световните, защото и на републиканските“. И то би било най-точно! Но това, разбира се, не е обяснение, с което би се задоволило едно делегатско отчетно-изборно събрание.

Никога за гимнастиката не са се полагали толкова много грижи, колкото след решението на Политбюро на ЦК на БКП. И всеобщо беше признанието, че на тези грижи не е отговорено. Впрочем ето и част от тези признания:

– Неоправдано хвърляме всички сили в грижите за майсторството и забравихме, че поне при нас майсторство без масовост е невъзможно. Изоставихме училищата. Някога за работата на един преподавател по физическо възпитание се съдеше преди всичко по гимнастическата подготовка на учениците му. Сега това правило е съвсем забравено. Не е ли най-точното доказателство за мази констатация(и най-голямото обвинение) значителният брой групи за лечебна физкултура и още по-голямата нужда от тях?

– Как да се повиши майсторството на гимнастиците, като ги няма? – пита кандидатът на педагогическите науки, съветският треньор Земсков (дошъл от една година, за да ни помогне). – На конкурса за гимнастическата паралелка в спортната гимназия в Пловдив се явиха 400 кандидати. От тях избрахме 11. От тях гимнастици могат да станат 1–2. Дали ще станат, това зависи от много неща. И все пак въпросът е преди всичко защо 1–2 от 400? Защо в градовете няма школи, които да подготвят повече деца?

Как да се навакса пропуснатото? Как да се върнем към онази широка основа, която е имала гимнастиката преди години, и едновременно с това да се гони високото спортно майсторство?

– Повече спортни гимназии – предлага директорката на спортното училище в Русе (и има право – тяхното училище даде убедителна илюстрация на добри резултати за кратко време).

– Да се възстанови задължителната програма за пионерите – предложиха много делегати. – Да се обърне по-сериозно внимание на работата за качества в първите години. Тенденцията на развитие на световната гимнастика е повишената трудност, виртуозността при изпълнението, широката амплитуда, сигурност и чистота. Засега у нас се забелязва само стремеж да догоним трудността. В класата на изпълнението сме много, много назад. И тъкмо затова още повече се налага да се сложи сигурен стоп пред форсирането. Да не се хвърлят състезатели от по-нисък разред в по-висок разред.

Съдиите вдигат оценки по 9,4... 9,5... на вътрешни първенства, а когато същите гимнастици излязат навън, получават по 8.1... 8.2... за същите изпълнения. А колко често сме се убеждавали, че заниженият критерий носи само беди. Не стана ли жертва на този занижен критерий (не само съдийски, а преди всичко треньорски) и мъжкият национален отбор (който макар и без 2–3 от най-добрите) претърпя най-голямото фиаско, което познава българската гимнастика в една двустранна среща с представителите на Полша? Загуба с 28 точки! 24 само от задължителната програма за Олимпиадата в Мюнхен!?

И така, след като деятели и специалисти поставиха въпроса, че заради спортното майсторство е пренебрегната масовата работа, дойде и още един тревожен въпрос – къде всъщност е това спортно майсторство, за което е направена толкова голяма жертва?

Имат ли право 150 щатни и 250 хонорувани треньори да се крият зад гърба на един единствен Райчо Христов?

Колкото и да се радваме на неговите два златни медала от двете европейски първенства във Варшава и Мадрид, все пак не е ли време да запитаме: „А какво правят другите?“ Разбира се, от числото на тези 400 специалисти трябва да се изключат седем–осем треньори, които действително търсят млади, талантливи състезатели и се стараят да догонват изискванията на голямата гимнастика. И все пак групата на онези, които гледат ден да мине, друг да дойде, остава застрашително внушителна!

– Къде сте вие, млади треньори? Защо не станете да се изкажете по това, което би трябвало най-много вас да вълнува? – питаше директорката на школата по гимнастика в „Славия“ Радка Пенчева. Със загриженост. С болка. С надежда...

Къде сте вие, млади треньори? Защо не дойдете на състезанията така, че всички да ви видят. Защо сме запомнили имената само на неколцина?

Може би тъкмо в този въпрос е и отговорът на другия, големия въпрос – ще имаме ли гимнастика? Така както я изисква решението на Политбюро на ЦК на БКП.

Христо Меранзов – заместник-председател на ЦС на БСФС, изтъкна, че основният проблем за спортната гимнастика е липсата на всеотдайност в работата на треньорите. Той посочи като пример за подражание настойчивостта, упоритостта и творческото вдъхновение на треньорките по художествена гимнастика.

Почти всички делегати дадоха добра оценка на работата на бюрото на БФГ. За председател бе преизбран доцент Никола Хаджиев, кандидат на педагогическите науки.

Маргарита РАНГЕЛОВА

На снимката:

Един боец, готов за големите битки – Райчо Христов. Но един не стига...

Снимка: Петър СПАСОВ

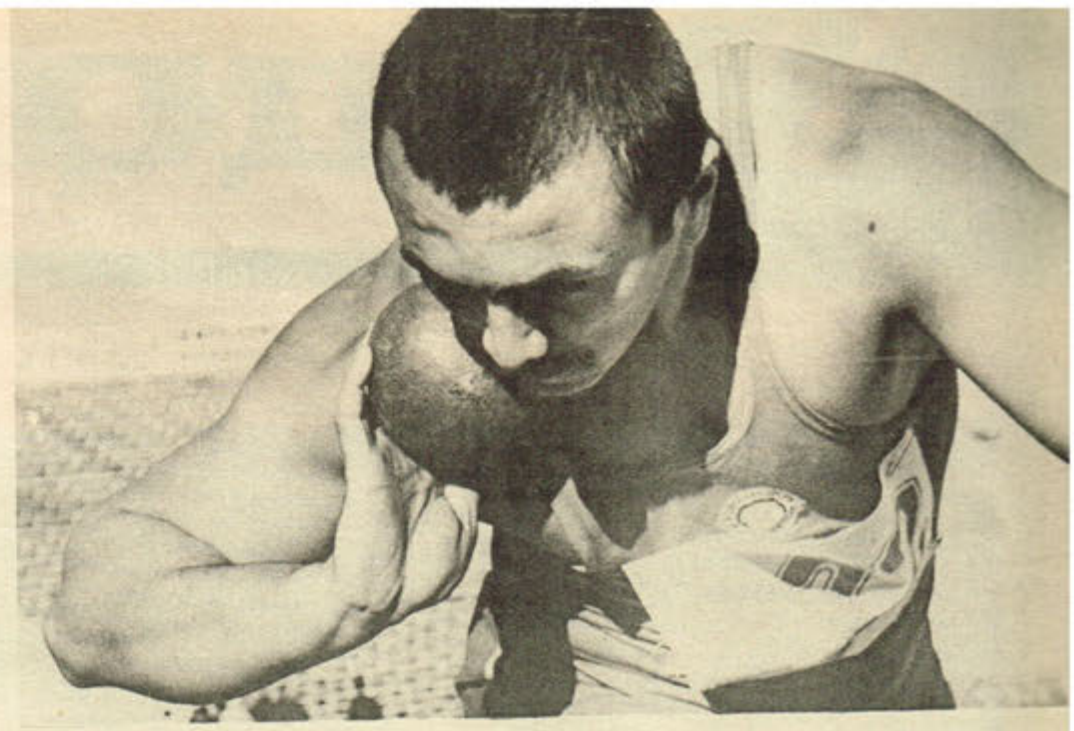
МЛАДИТЕ В ГОЛЯМАТА АТЛЕТИКА

ЗА ПЪРВИ ПЪТ БЪЛГАРИН ЕВРОПЕЙСКИ РЕКОРДЬОР

Една година изтече от учредяването Европейската асоциация по лека атлетика (ЕАА) и вече се чувствува нейната активност в развитието на европейската атлетика във всички направления. Установи се стабилен цикъл на официалните първенства: европейско първенство на четири години между две олимпиади, купа на Европа в нечетните години, купа на Европа по десетобой и петобой по същото време, официално европейско първенство за юноши и девойки всеки две години (също в нечетните) и европейски шампионати на закрито всяка година. Изключително богат спортен календар, в който се припенуват по време и значение различните състезания. Олимпийските игри остават да бъдат най-внушителната, единствена световна атлетическа проява.

Най-радостен е фактът за придаването на официален характер на европейските юношески първенства. Както е известно, първото европейско първенство за юноши и девойки се състоя през миналата година в Париж, на което нашата страна има́ честта да бъде между малкото, които излъчиха европейски шампион – Тодор Манолов на хвърляне чук.

На последния си конгрес през миналия месец ЕАА реши от 1. I. 1972 г. да се водят официално европейски рекорди за юноши и девойки. Досега се водеха само най-добри постижения за младите атлети, и то твърде неустановено по отношение на възрастта. Възприе се принципът за правоучастие на европейските първенства – до 19-годишни юноши и до 18-годишни девойки. Въз основа на този принцип ЕАА утвърди листата на европейските рекорди, която изпрати до всички страни-членки за предварителен преглед и евентуално посочване на поправки. Това следва да се извърши до края на настоящата година, за да може да се утвърдят към 1 януари 1972 г. първите официални европейски рекорди за юноши и девойки. Ето листата на европейските рекорди, като се посочва годината на установяването:

Европейският рекордьор за юноши Вълю СТОЕВ

ЮНОШИ

100 м	Корнелюк (СССР)	10,1 69
	Хофмайстер (ГФР)	10,1 70
200 м	Пфайфер (ГДР)	20,4 71
400 м	Дженкинс (Вбр)	45,5 71
800 м	Плахи (Чех)	1.45,9 68
1500 м	Боксбергер (Фр)	3.40,8 68
	Велман (ГФР)	3.40,8 71
3000 м	Блейк (Вбр)	8.00,8 71
5000 м	Я. Стюарт (Вбр)	13.53,4 68
110 м пр.	Дрю (Фр)	13,7 69
400 м пр.	Стукалов (СССР)	50,2 70
2000 м пр	Енгел (ГФР)	5.32,8 69
Ск.вис.	Брумел (СССР)	225 61
Овч. ск.	Траканели (Фр)	540 70
Ск. дъл.	Уголини (Фр)	796 68
	Цибулски (Пол)	796 70
Тр. скок	Подлужни (СССР)	16,29 71
Гюлле	Бризеник (ГДР)	18,71 68
Диск	Каравьов (СССР)	58,68 69
Чук	Акабри (Фр)	68,24 69
Копие	Ос (Норв)	79,23 64
4х100 м	Франция	39,9 69
4х400 м	СССР	3.11,2 70
10 км с.х.	Шустер (ГФР)	43.21,2 70
Десетобой	Цайлбауер (Ав)	7842 т. 71

ДЕВОЙКИ

100 м	Майер (ГДР)	11,2 71
200 м	Киршенщайн (Пол)	23,1 64
400 м	Церт (ГДР)	52,9 70
800 м	Виик (ГДР)	2.02,7 69
1500 м	Андерсен (Норв)	4.17,0 71
100 м пр.	Шнике (ГДР)	13,4 71
	Хис (ГДР)	13,4 71
Ск. вис.	Шмидт (ГДР)	187 68
Ск. дъл.	Киршенщайн (Пол)	660 64
Гюлле	Мориц (ГДР)	16,91 70
Диск	Сапронова (СССР)	56,16 71
Копие	Пенеш (Рум)	60,54 64
4х100 м	ГДР и Полша	45,2 70
	ГФР	45,2 71
Петобой	Полак (ГДР)	4834 т. 69

(По новата таблица 4234 т.)

Само по тези дисциплини, които фигурират в програмата на европейските първенства, ще се регистрират официални рекорди. Възможни са частични изменения, за което ще стане дума по-долу, с едно българско рекордно постижение. Но не е без значение да се подчертае, че с изключение на дисциплините на 5000 м, троен скок, чук, копие и 4х400 м при юношите и 1500 м, гюлле, диск и петобой при девойките европейските рекорди на младите атлети и атлетки превишават, и то значително, българските рекорди за мъже и жени! Това идва да подскаже, че атлетиката е спорт на младите и високите резултати, плод на умела подготовка и талант, се постигат още в ранна възраст. Най-ярко доказателство за нас е рекордното постижение на нашия юноша Вълю Стоев, което ще замени това на Бризеник на тласкане гюлле – 18,96 м!

На фона на неуспехите на мъжката ни атлетика през настоящата-година остана малко незабелязано това забележително постижение на младия ни атлет. И което е още по-радостно, Вълю Стоев достигна рекордния си резултат на най-отговорното състезание – в мурнира за купата на европейските социалистически страни през септември във Варшава.

Впрочем откакто той започна да се съ мезава с мъжки уред, от 1969 г, постиж нията му на тласкане гюлле прогресира скокообразно,а рекордните му резултат винаги са били установявани на най-ва ните състезания: през 1969 г. в турни „Олимпийски надежди " в София – 15,00 през 1970 г. – 17,44 м (четвърто в света трето в Европа) и през настоящата 18,96 м – европейски рекорд и второ пос жение сред юношите в света за годинат след това на Джеси Стюарт (САЩ) 19,75 м.

За да илюстрираме високия ръст юношеската атлетика, ще посочим и на добрите световни постижения (официа ни световни рекорди все още не се водя в дисциплините, в които посочените ев пейски рекорди не са най-високи постиж ния в света: юноши – 100 м – Търн (САЩ) 10,0 (67), Р. Смит (САЩ) 10,0 (6 200 м – Търнър (САЩ) 20,1 (67); 400 м – К лет (САЩ) 44,9 (68), 800 м и 1500 м – Ри (САЩ) съответно 1.44,9 и 3.36,1 (66); 30 м – Лингрен (САЩ) 7.58,0 (65); 5000 м Префонтен (САЩ) 13.39,6 (70), 110 м пр. Хил (САЩ) 13,5 (69), Милбърн (САЩ) 1 (70); 400 м пр. – Саутърн (САЩ) 49,7; дъл. – Проктор (САЩ) 802 (68); тр. скок Перес (Куба) 16,38 (70); гюлле – Мамс (САЩ) 20,20 (66); копие – Муро (СА 83,21 (68);

девойки – 100 м – Бейлс (САЩ),Бо (Авл) по 11,1 (68); 200 м – Бойл (Авл) 2 (68); 400 м – Ньофвил (Ямайка) 51,0 (70) копие – Ривърс (Авл) 61,77 (70).

По-богатият спортен календар за м дите атлети и официалното регистри не на рекорди за юноши и девойки сигур ще стимулира още по-бурното развит на основния олимпийски спорт сред по растващото поколение.

Душко ВЕСЕЛИН

19-годишният Дейвид Дженкинс (Вбр) – европейски рекордьор за юноши на 400 м и шампион в Хелзинки

5000 ТОЧКИ – ОТНОВО МЕЧТАНА ГРАНИЦА

Конгресът на Международната лекоатлетическа федерация (ИААФ) през август 1970 г. взе решение от 1.VIII. 1971 г. да бъде въведена нова усъвършенствана таблица в женския петобой, която да замени старата от 1954 г. Последното състезание по старата таблица бе европейското първенство в Хелзинки, което послужи и за база при определяне на квалификационната норма за участие в олимпийските игри в Мюнхен – 4200 т., постигнати в състезания след 1.VIII.1971 г. Така петобоят, тази най-трудна и интересна дисциплина в женската лекоатлетическа програма, разтвори нова страница в своето развитие.

През 1961 г. съветската атлетка Ирина Прес постигна резултат от 5020 т. и стана първата жена, преминала гросмайсторската граница в петобоя. Така бе открит клубът на 5-хилядничките. За това, че това постижение бе наистина гросмайсторско, говори и фактът, че до 1969 г., т. е. до заменянето на 80 м с пр. със 100 м с пр., то бе достигнато само от 6 петобойки.

Какво наложи промяната на таблицата? Преди всичко изоставането ѝ от бурния темп на развитие на женската атлетика. Така например максимален брой точки се получаваха за резултати, които отдавна бяха престанали да се считат за изключителни, докато в някои дисциплини високите постижения се оценяваха. С. 1192 т. се оценяваха 186 см на скок височина, 17,63 м на тласкане гюлле, 6,96 м на скок дължина (резултат, чувствително надвишаващ световния рекорд) и 22,4 сек. на 200 м (равно на световния рекорд). През 1970 г. повече от 100 атлетки в света преодоляха 171 см на скок височина, резултат, оценен по старата таблица с 1057 точки, толкова, колкото за 6,31 м на скок дължина (23-о постижение в световната ранглиста), 23,7 сек. на 200 м (36), 13,9 сек. на 100 м с пр. (67) и 15,17 м на тласкане гюлле (70).

Ето какви резултати трябва да покажат петобойките, за да постигнат 1000 точки по старата и новата таблица:

100 м с пр.	14,3	13,0
ск. дължина	6,05	6,44
тл. гюлле	14,23	16,95
ск. височина	166	177
200 м	24,0	23,3

Не е безинтересно, ако сравним световните рекорди от дисциплините на петобоя, оценени по старата и новата таблица.

100 м с пр.	12,6	1262	1062
ск. дължина	6,84	1173	1087
тл. гюлле	20.43	1280	1173
ск. височина	192	1255	1140
200 м	22,4	1196	1100

Явно с новата таблица се получава относително изравняване на оценките в дисциплините съобразно тяхното развитие до момента. Справедливо решение, тъй като петобоят цели участието на разностранно развити атлетки. Ето как изглежда ранглистата на 10-те най-добри петобойки в света за всички времена по старата и новата таблица:

Полак	(51)	ГДР	5406	4775
Розендал	(47)	ГФР	5399	4772
Прокоп	(41)	Ав.	5352	4727
Хербст	(47)	ГДР	5305	4680
Миклер-Бекер	(42)	ГФР	5283	4666
Тихомирова	(41)	СССР	5234	4613
Питърс	(39)	Вбр.	5148	4524
Антенен	(49)	Швейц.	5085	4480
Пайкерт	(52)	ГДР	5061	4455
Кондрашова	(50)	СССР	5053	4443

Освен посочените още седем състезате имат по-висок резултат от 5000 точки старата таблица.

Световната рекордьорка Бурелинда По *(снимка 1)* е добре известна на българските бители на леката атлетика. Първите ѝ ст ки към голямата цел бяха направени в Со през 1969 г. по време на турнира „Олимпиис те надежди ". Освен категоричната си поб тя показа отлични качества на многобойка. лак е еднакво добра във всички дисциплини н тобой и избягва да участвува в индивидуа състезания. Най-голямата ѝ конкурентка – ропейската шампионка Хайдемари Розен *(снимка 2)* – обикновено съчетава петобоя скока на дължина, в който е световна рекорд ка. Ако сравним отделните резултати на те най-силни петобойки в света, ясно личи Розендал разчита предимно на бързината и личния си скок, докато Полак няма слаба дис лина. Борбата между двете отлични атле ще доведе може би до първите 5000 точки:

	Полак	Розендал
100 м пр.	13,3	13,1
ск. дължина	6,20	6,56
тл. гюлле	15,57	13,31
ск. височина	175	170
200 м	23,8	23,1
	5406 (4775)	5399 (4772)

Нашата рекордьорка Недялка Ангелова няколко години намира място в световни ранглисти. Рекордният ѝ резултат от 4947 я нарежда на 20-о място в света за всички вр на и 15-о през тази година. Нейните възм ности далеч не са изчерпани. Новата табли разкрива по-добри перспективи, тъй к резултатите ѝ са относително равни във ве ки дисциплинц на петобоя. Тя и нейната голяма конкурентка – Снежана Юрукова – из реални възможности да покрият олимпийс норматив и да участвуват с успех в Мюн Ето и резултатите им по старата и нова таблица:

Н. Ангелова (Ак)
(49) 4947 4343
(14,1 13,86, 170, 611, 25,6)
Сн. Юрукова (ЦСКА)
(44) 4793 4208
(14,2 12,27, 167, 596, 25,2)

Да се надяваме, че новата табли стимулира петобойките за по-високи ре ти. Но да оставим времето да говори ясно, петте хиляди точки са отново граница. . .

Григор Х ОВ

ДОКАТО СМЕ МЛАДИ

И пак ще чуем „Гаудеамус игитур“, и пак ще знаем, че е дошъл един от най-хубавите празници. Празникът на младостта. Някога и ние пеехме „Гаудеамус игитур“, така както са я пели някога преди нас студентите от цял свят. И вярвахме, че настроението, което тази песен ни дава, е най-хубавото от нашия празник.

Гаудеамус игитур. . . Докато сме млади. . .

Докато сме млади, всичко е хубаво. Защото можем да преобразим земята. Защото можем да докоснем „небето“.

Кой млад физик, разбрал отдавна, че перпетуум мобиле е недостижима, наивна човешка мечта, не мечтае, не търси своето перпетуум мобиле?

Кой млад химик не иска името му да се запомни като името на Менделеев?

Кой млад лекар не търси чудодейното лекарство, което ще премахне всички болести, ще върне младостта и жизнеността на хората?

Кой бъдещ спортен педагог не мечтае да докаже на същия този свят, че най-доброто лекарство, спортът, трябва да се взема на големи дози още от най-ранна възраст. Че трябва децата да бъдат деца, като им се осигурят условия да играят и растат здрави? Кой млад спортен педагог, ако сам няма да стане Брумел, не мечтае да даде на света поне една звезда с подобен блясък?

Млади менделеевци, ломоносовци, брумеловци, докато сте млади, бъдете млади! Търсете! Протягайте ръце към звездите!

Ние обичаме да ви гледаме забързани по улиците към вашите хубави мечти. Обичаме да слушаме вашия смях и вашето „Гаудеамус игитур“. Защото наистина, докато сте млади, всичко е хубаво. Защото сте силни и дръзки. Защото искате да направите света по-добър. . .

11 ПЪТИ ШАМПИОНКИ

Сега съставът е обновен. И Димо Димов, дългогодишният преподавател и треньор на баскетболистките, трябва (за кой ли път!) да се върне назад и да тръгне отново по един вече изминат път. Пет вечери в салона: Райна, Невена, Боряна и Стойна вече добре знаят този седмичен ритъм, новите им 8 колежки трябва да го научат! Със същото усърдие, с което ще изучават света на интегралите, физическите закони и химическите реакции, които ще бъдат мяхна бъдеща професия. Защото това е неписаният закон на отбора, втората точка на който гласи: „Дисциплина!“

Затова категоричната декларация на момичетата в онази вечер дойде като гръм от ясно небе: „Другарю Димов, днес няма да тренираме!“ Бойкот? Своеволие? Или пък край на всичко?

После в театралния салон Димов едва ли се вълнуваше повече от пиесата, отколкото от осъзнатата цена на тази „провалена“ тренировка. В обновения отбор вече биеше пулсът на колектива. . .

Миналата година бяха първенци на националната студентска група, без да загубят мач. През тази есен пак не отстъпиха позициите на лидер и на тере-

Хандбалистките на ВИФ „Георги Димитров“ са единадесет пъти републикански шампионки. Всъщност и републиканските първенства в България са точно единадесет. И ако това в първите години беше като неоспоримо право на възпитаничките на доцент Никола Кръстев, по-късно започна да става все по-трудно и по-трудно. Една по една първите напускаха института, отиваха в други отбори, създаваха силни ядра и се мъчеха да победят с новия си отбор този вечен първенец. Идваха млади и трябваше да стават шампионки в трудна борба с някогашните шампионки. Дойде и млад преподавател – Тото Вълчев – и той трябваше да воюва с цялата армия на Ники Кръстев (както с любов го наричат всичките му бивши възпитанички), пръсната по цялата страна. И трябваше да побеждава! За да запази тази титла, която като че стана традиция за нашия ВИФ.

МОМИЧЕТАТА ОТ ВПИ–ПЛОВДИВ

на спечелиха срещу всичките си противници. Остана само горчивината от служебния резултат, за който нямаха вина нито спортистките, нито треньорът. . .

Това са те – баскетболистките от Висшия педагогически институт „Паисий Хилендарски“ в Пловдив. Един институт, чиято спортна слава е свързана преди всичко с добрите традиции и успехи на женския баскетбол. В последните години свикнахме да четем редовно трите букви ВПИ в първите три реда от класирането на студентските шампионати на страната. Преди година се изкачиха на най-високото стъпало и отнесоха купата в свой институт. Не случайно ВПИ дава и основното ядро от състезателки за женския представителен отбор на „Академик“ (Пд), който играе в майсторската група.

Един обикновен студентски отбор. И 14 млади момичета, за които вечните студентски вълнения от изпитните сесии, от пропуснатите в дни на мачове упражнения здраво се преплитат с преживяванията край баскетболните кошове. Някога Мария Фурланска мина по същия път. Сега е аспирантка в Ленинград. Катя Капитанова играеше в този отбор. Сега работи в научен институт. Десетки бивши баскетболистки от ВПИ разнасят знания из класните стаи на цялата страна. Други имена има сега в отбора, но отборът е пак същият. ..

Станко СТОЯНОВ

НЕ МЛАДИ...

НИКОЛОВА

...имо да представяме Мария Нико... тя бе вече майсторка на спорта, ...окри 40 пъти нормата за майстор ...ие на 3 години притежаваше 22 от ...а за жени и девойки, два пъти ста... ...нка, бе десета на европейските ...ка и Утрехт, 15-а на състезанието ...ите игри в Мексико, носителка на ...т предолимпийския турнир в град ...

...аха да я изпратят в „запаса “, след ...риета в медицинския институт, ...т думите обратно. Тя упорито ...ня на две – за учение и спорт. И не ...е си е решила да свърже бъдещата ...с спорта. Мария продължава да е ...български плувкини, защото си е ...а бъде сред спортистите с виза за ...хен, защото има неповторимо ...а да носиш в сака с плувния екип ...ка с много добър успех!

СТАТЕЛОВ

...ни Стателов беше излязъл от кон... ...ко поуморен, но както винаги ус... ...съсредоточен. Бях го потърсил на ...т треньор Алекси Алексиев ме ин... ...ик и вторник той рядко идва на ...ет е през целия ден с лекции и ...ни дни в седмицата! Всеки може ...това за един състезател от челна... ...ния спорт.

...ни Стателов е на върха сред най... ...ата. Той притежава рекордите ...400 м св. ст. за мъже. Десет пъти ...ата за майстор на спорта по нова... ...е е записано срещу 2 сребърни ме... ...има „злато “ от победата в щафе... ...гери в Атина и „сребро “ от второ... ...став на европейско първенство на ...е постигнато в едно напрегнато ...я студент от специалността ко... ...зми към ВМЕИ – Варна, кандида... ...лимпиада.

Петър ГЕРЧЕВ

ДА НАПУСНА «АКАДЕМИК»? ЗАЩО?

Дясното крило на столичния „Академик “ Младен Василев все още за някои кръгове от широката футболна аудитория е конфликтна личност. Признаван и отричан, продължава да играе силно – и в дружествения си отбор, и в националния, в който напоследък старши треньорът В. Спасов сякаш формира нападателната формация на принципа: „Младен Василев плюс още трима. “

. . . Срещнах се с 24-годишния футболист няколко минути след олимпийския квалификационен мач с Испания в съблекалнята на нашите играчи. И вместо аз да подхвана разговора, инициативата взе Младен. . .

– *Видяхте ли каква среща беше?*

– Да, поритаха си момчетата.

– *То бива брутално, но чак пък такава? Та това е жива „коррида “. . .*

– Може би по този начин подсещат за втория мач в Испания?

– *Трудно ще ни бъде там, но не смятаме да се предаваме! Нали знаете, има една приказка: „Сухи гащи риба не ядат. . . “*

Така обикновено става с разговорите на футболна тема. Уж трябваше да говорим за „Академик “, за студентския празник, който наближава. . .

– *Какво да кажа за „Академик “? Тренираме, играем мачове и следваме.*

– Нещо не върви мази есен. . .

– *Така е. Но аз и моите съотборници не се отчайваме – до края на сезона ще се борим мъжки, а напролет имаме и повече домакинства!*

– Нима те оказват някакво влияние върху самочувствието на тима?

Василев се смее:

– *Имате предвид безлюдните трибуни, когато ние играем? Лошо е, че почти нямаме публика, която да ни подкрепя. Студентите в болшинството си имат свои любими столични отбори още от училищната скамейка и застават зад „Академик “ само тогава, когато ни гостува съперник от провинцията. Но така пък слушаме долу, на терена, по-малко съвети как да вкарваме голове и какво да правим, за да не ни вкарват. . .*

– Напоследък се утвърдихте в националния отбор, постигнахте и няколко важни гола у нас и в чужбина. Ако ви предложат да преминете в друг дружествен отбор, бихте ли приели?

– *Да напусна „Академик “?. . . Но защо? Та в нашия състав няма слаби футболисти, живеем си задружно, разбираме се добре със старши треньора Константин Костов. Въпреки че сега сме в дъното на таблицата в групата на майсторите, атмосферата при нас е спокойна, тренираме и играем без нерви и паника от изпадане. . .*

– Тежат ли „трите дини “ – тренировките в „Академик “, лагерношколите и мачовете в националния отбор и следването?

– *Не е леко. Но ние, студентите спортисти, успяваме да си разпределяме по-добре времето.*

– Остава ли ви свободно време?

– *Разбира се. Често пътуваме до родния си град Сливница. Там живеят родителите ми. А тази година бях избран и за общински съветник. Наскоро си ходих в Сливница във връзка с едно искане на избирателите за благоустрояването на един от кварталите. . .*

– И какво стана?

– *Постарах се да свърша работа.*

– Кажете нещо по случай 8 декември.

– *За нашия празник? Пожелавам на всички колежки и колеги приятни часове през този ден, успешна заверка на зимния семестър и. . . по-малко огорчения на сесията. И още нещо – да не стоят от площадките, салоните и игрищата. Нима не е по-хубаво да спортуват, отколкото да стоят в задимените кафенета?*

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

С РАЗБИРАНЕ И ЛЮБОВ КЪМ СТУДЕНТСКИЯ СПОРТ

По случай празника на българското студенство 8 декември представител на редакцията се срещна с председателя на студентското физкултурно дружество „Академик “ София Рашко Нейков и води разговор за тенденциите в развитието на студентския спорт, мястото на дружеството в националния спорт и неговата дейност в международния спортен живот на студентите.

– Какви са главните задачи на студентския спорт в следващите години?

– През изминалите двадесет и четири години студентският спорт и нашето дружество извоюваха безспорен авторитет в страната и чужбина. Физическото възпитание и спортът сред студентите е играл водеща роля и е в челните редици, особено по типичните студентски спортове баскетбол, лека атлетика, волейбол, тенис и други. Дружеството е изпълнявало успешно правителствените решения за развитието на основните спортове. Шампионската титла, която завоюва нашият отбор по класическа борба, доби особен блясък на фона на първото място, което България зае на световното първенство. Но само силни представителни отбори не са достатъчни. Наша главна задача е да изградим и силни вузовски отбори, които да участвуват в различните републикански групи.

На физическото възпитание и спорта сред студентската младеж ние гледаме като на могъщо средство за подготовка на здрави и издръжливи хора. Не е все едно дали един специалист след завършването си ще бъде работоспособен десет или двадесет години.

– Дружество „Академик “ има значителен престиж в международния студентски спорт и е активен член на ФИЗУ. Какви са задачите в тази насока?

– Спортният календар на дружеството с чисто студентски прояви ежегодно се обогатява. Имаме традиционни връзки със студентските организации в социалистическите страни и особено с „Буревестник “ и МГУ „Ломоносов “ (Москва), с АЗС (Полша) и други. Редовни участници сме в универсиадите, в турнира по волейбол „17 ноември “ в ЧССР и много други. Поддържаме приятелски контакти с редица студентски отбори и в капиталистическите страни.

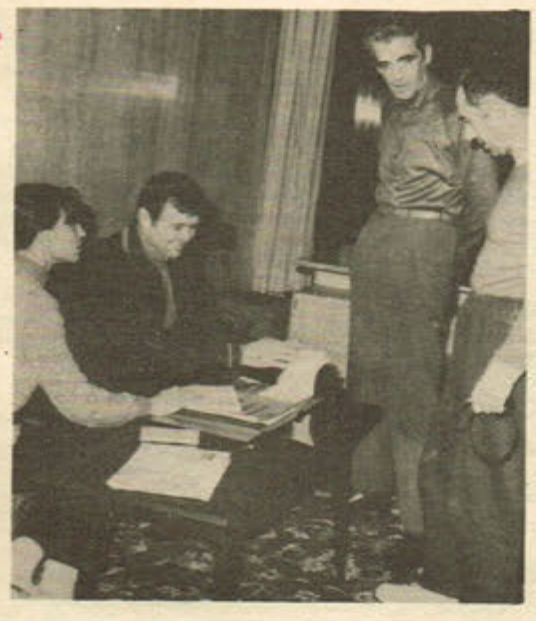
НА СТАРИННИЯ ГРАД...

Двете спортни секции имат богат вътрешен спортен календар. Традиционните кросове, състезанията по кръговата система на хандбал и баскетбол, гребането на Дунава привличат стотици участници.

На тазгодишното студентско първенство футболният отбор на института (треньор Г. Гешев) спечели сребърните медали; а най-добрите сили на „Академик “ (Свищов) са също от студентите на ВФСИ; медалисти от студентските игри са националните състезатели Божидар Генчев – тенис на маса, Румен Максимов и Велико Дончев – вдигане на тежести; златен медал спечели шахматистката Гинка Николова.

Студентите спортисти са и основата на побечето представителни отбори на градското физкултурно дружество, което не напразно носи името „Академик “.

Харалампи ЯРЪМОВ

НА МНОГО ФРОНТОВЕ

„Баскетболният отбор на ВМЕИ „Ленин “ победи „Локомотив “ – София “. „Армейските баскетболисти претърпяха загуба от бъдещите инженери! “ Свикнахме с тези заглавия на вестниците и те не ни правят вече впечатление като сензации. Един студентски отбор без звезди, ръководен добре от своя треньор Г. Кръстевич, играе силно в „А “ група. Но това не е изключение за отборите на най-голямото висше учебно заведение в страната. Те се представят успешно сред най-силните отбори в „А “ или „Б “ групи по волейбол, хандбал, лека атлетика, плуване, спортна гимнастика, тенис, фехтовка, тенис на маса, шахмат, водна топка и т. н. И това е така вече години наред, защото преподавателите от катедрата по физкултура на института не са само „учители в часовете от учебната програма “, а живеят страстно с успехите или пораженията на спортния студентски клуб. Кой дава тон? Ръководителят на катедрата Спас Спасов, М. Миньков, Сн. Керкова, Г. Кръстевич, Сп. Стаменов, Ив. Цветков и т. н. Няма да сбъркаме, ако изредим имената на всички спортни специалисти във ВМЕИ. Един дружен колектив, който дава своя принос не само за успехите на представителните отбори на института, но и за масовото участие на студентите в спортните занимания. През учебната 1968/1969 год. техният брой е бил 7000 души – сега надхвърля 17 000.

Студентите от ВМЕИ се славят със своята тежка учебна програма – трудно се става инженер, – но с удоволствие намират време и за този незаменим приятел на човешкото здраве – спорта, все по-авторитетно се намесват в общостудентски, републикански и международни първенства и състезания. Разбира се, не им е леко, защото тази армия от 10 000 бъдещи инженери няма нито педя собствена материална база и всяка тренировка или участие в спортна проява означава за тях продължителни пътувания по трамваи и автобуси до някоя площадка в крайните квартали или до дружествен стадион, предоставил по изключение гостоприемство на студентите от ВМЕИ.

И все пак всичко не е така страшно – докато сме млади, докато има силна любов към спорта!

Иван ГРЕЧЕНЛИЕВ

НИЩО НЕ Е ВЕЧНО ПОД СЛЪНЦЕТО...

Специално
за „СТАРТ “ от АПН

За пръв път съветските любители на футбола наблюдават такова падение на шампиона. За едно лято носителят на титлата ЦСКА се превърна в обикновен аутсайдер и едва не изпадна от висшата лига. Нямаше резултат дори моралният „допинг “ – участието на армейските футболисти в турнира на европейските шампиони. И в този турнир, и в първенството на страната ЦСКА продължаваше да играе слабо.

На фона на армейските несполуки редица други изненади доста поизбледняха. Почти незабелязано московските клубове „Динамо “ и „Спартак “, които преди година заемаха второ и трето място на почетната стълбичка, слязоха надолу, извън групата на призьорите. А на всичко отгоре през миналия сезон динамовци държаха в ръцете си и купата на СССР. . .

Новият шампион е „Динамо “ (Киев), а след него се наредиха „Арарат “ (Ереван) и „Динамо “ (Тбилиси). В Москва остана само купата на СССР, завоювана след тежка борба от „Спартак “. Но и тая победа на московския клуб бе донякъде помрачена от слабото му представяне на международната арена: не можа да се класира за осминафиналите в турнира за купата на УЕФА.

Само московският „Динамо “ засега е без грешка в турнира на носителите на купи – достигна до четвъртфиналите, за да защити поне малко реномето на миналогодишните лидери в съветския футбол.

Московските любители на футбола отдавна се питат защо столичните клубове все по-често напоследък играят второстепенна роля в първенствата на СССР. Аргументите са най-различни, но безспорно е едно: сега периферийният футбол (особено украинският и закавказкият) прогресира явно по-бързо от московския. И това е закономерно, като имаме предвид постепенното изравняване на условията и възможностите за занимания със спорт – включително и с футбол. По-рано столицата изпреварваше периферията в това отношение, а сега вече не е така. Безспорно е израстването на националните треньорски кадри, футболните школи, спортните бази и т. н.

Особено очевиден е този напредък в украинската столица Киев. Тъкмо той отново изкачи киевските динамовци на футболния трон. Борбата между миналогодишните призьори и „Динамо “ наподобяваше игра на котка и мишки. В ролята на котката бе киевският клуб, а мишките бързо се разбягаха и съдбата на златните медали бе решена месец и половина преди края на първенството, в началото на октомври.

Клуб № 2 в страната стана ереванският „Арарат “, който никога по-рано не се бе изкачвал над осмото място. Ереванци поднесоха макава изненада, която през всеки друг сезон би предизвикала бурна и продължителна дискусия. Тоя път обаче имаше толкова много непредвидени неща, че изкачването на „Арарат “ до сребърното стъпало стана тихо и спокойно, като обикновена закономерност.

За самия „Арарат “ моя успех ще има твърде важни последици. Защото сребърните медали бяха спечелени не поради щастливо стечение на обстоятелствата, а благодарение на редица игрови достойнства, каквито по-рано отборът не притежаваше.

Футболът в Армения е много популярен. Арменските футболисти са темпераментни, високо технични и изобретателни, но им липсваха други важни качества – атлетизъм, издръжливост, тактическа дисциплина. Сега най-после в арсенала на „Арарат “ видяхме съчетание между традиционната склонност към импровизация и постигнатата в тренировките колективна дисциплина, която удесеторява ефикасността на индивидуалните действия. Ереванци вече умеят да се отбраняват хладнокръвно и да владеят инициативата в средата на терена, а това придаде особена сила на нападателните им акции – винаги привлекателни и остри. С други думи, в сегашната игра на „Арарат “ ясно се долавят белезите на високата класа. Средната линия на ереванския клуб, изградена от младите полузащитници Андриасян, Бондаренко и Заназанян, близа изцяло в олимпийския отбор на СССР, а нападателят Ищоян носи фланелката на първия сборен отбор.

Възходът на „Арарат “ се свързва с името на новия му треньор Николай Глебов, който за един сезон успя да повлияе благотворно върху игровия стил на ереванци. Но мисията на Глебов беше успешна само защото в Ереван вече бяха назрели условия за създаване на ансамбъл от висока класа. През 35-годишното си съществуване ереванският клуб натрупа солидни традиции, създаде собствена игрова школа. Всичко това заедно с отличната материална база (ереванският централен стадион е едва ли не най-добрият в СССР) създаде необходимите предпоставки за качествен скок в играта на „Арарат “.

За „Динамо “ (Тбилиси) тр[illegible] както в първенството на страната е успех, макар и не особено голям. Грузинските футболисти вече са били шампиони (през 1964 г.) и многократни призьори (за пръв път през 1936 г.). Тоя клуб, основан през 1925 г., винаги е имал играчи от висока класа, особено нападатели, винаги е бил сред основните доставчици за сборния отбор на страната.

Сега в редовете на тбилисчани [illegible] защитниците Дзодзуашвили и Хурцилава, полузащитникът Асатиани, нападателят Гиви Нодия. Кормилото на „Динамо “ е в ръцете на Гавриил Качалин, чието име е отдавна известно във футболния свят.

Всеки от трите нови лидера на съветския футбол има собствени достойнства, собствен стил на игра. А както е известно, разнообразието носи само полза на футбола.

Владимир КИРИЛОВ

Момент от вълнуващ шампионатен двубой: киевските динамовци (в бяло) се защищават срещу тбилиския голмайстор Г. [illegible]

Снимка: АПН

«ТАЙНАТА» НА КИЕВЧАНИ

Двама от Анатолиевците в киевския отбор: Пузач (горе вляво) и Бишовец.

КИЕВ, специално за „СТАРТ “

През последното десетилетие киевският клуб „Динамо “ стана еталон на съветския футбол. Редица други отбори се равняват по киевчани, вземат пример от тях, стремят се да им подражават.

Каква е „тайната “ за стабилните успехи на киевските футболисти? Няма да сбъркам, ако кажа, ча главна роля за победите на „Динамо “ – предишните, сегашните и бъдещите – играе отлично подбраният състав от изпълнители, ансамбъл, в който не прозвучава нито една фалшива нота.

Основан през 1928 г., киевският клуб стана шампион на СССР през 1961 г. и пръв наруши хегемонията на московчани. През следващите два сезона обаче киевчани отново се равняват по най-добрите съветски треньори. Той рязко промени тактическия рисунък на играта: отборът се отказа от персоналното покритие в защита и възприе зоновия принцип. През 1966 г. Маслов отиде още по-далече. Като изхождаше от майсторството на изпълнителите, с които разполагаше, още преди световното първенство в Англия той прибягна до схема с четирима полузащитници и остави само две „щатни единици “ в нападението. Ала това съвсем не значеше, че „Динамо “ се ориентира към защитен маниер на игра. По-скоро така бе направена крачка към универсализиране на играчите: и нападателите, и полузащитниците еднакво добре вкарваха голове. . .

А когато през 1969 г., след серия от три поредни шампионски титли, играта на киевчани отново започна да линее, надигнаха се гласове, че възприетата схема е изживяла себе си, че по-прогресивна е постройката с трима полузащитници и трима нападатели. Миналогодишният сезон сякаш трябваше да потвърди това мнение – „Динамо “ остана на седмо място. Ала истината беше друга. Просто някои играчи на отбора бяха вече на критическа футболна възраст, а други загубиха добрата си спортна форма. Виновна беше не схемата, а пак. . . изпълнителите. Това бе доказано от сезона на 1971 г.

Киевчани го посрещнаха с нов треньор: Маслов подаде оставка и се върна в родния си московски клуб „Торпедо “. Мястото му бе заето от Александър Александрович Севидов. Значителни изменения претърпя и съставът на отбора. От трикратните шампиони на страната останаха само Рудаков, Соснихин, Медвид, Пузач, Мунтян, Хмелницки и Бишовец. При това последният бе преследван от травми и играеше рядко.

Преди началото на сезона новият наставник на киевчани заяви, че е привърженик на играта с две крила, и смята, че зоновата защита в чист вид не винаги е сигурна. В интервюта с журналистите Севидов повтаряше, че в отбрана динамовци ще се придържат към комбиниран вариант, а на предна позиция ще държат трима нападатели. Още по време на предсезонната подготовка обаче треньорът трябваше да се откаже от намеренията си. Първо, отборът бе свикнал да се защищава в зона и второ, имаше само едно крило, чиито качества бяха в тон с изискванията на съвременния футбол. С една дума, тактическият рисунък на „Динамо “ остана непроменен. Отново възтържествува принципът за грижлив подбор на играчите – и украинският клуб спечели пета шампионска титла. Големи заслуги за това имаше и треньорът, който успя майсторски да сплоти колектива.

Позволете ми сега да ви запозная с ония 15 футболисти, които бяха наградени със златни шампионски медали:

Евгений Рудаков – 29-годишен, вратар с блестяща реакция, еднакво добър в рамката на вратата и при излизанията. Грешки рядко. Основен вратар в съветския сборен отбор.

Сергей Доценко – десен защитник, преминал от ташкентския „Пахтакор “. Бързичък е, но труден за преминаване, умее се включва в атаките. Участвува в олимпийския отбор на страната.

Вадим Соснихин – изключително интелигентен централен защитник, поради което го наричат Директора. Играе в олимпийския отбор.

Стефан Решко – упорит и съобразителен „стопер “, по-рано играеше в одеския „Черноморец “. И той е „олимпиец “.

Виктор Матвиенко – отначало играеше в центъра на защитния блок, но не се прояви особено и го прехвърлиха на левия фланг. Като ляв защитник за един сезон постигна голям напредък, повикаха го дори в сборния отбор на СССР. Обича да се включва в атаките.

Владимир Мунтян – диригент, от когото започват почти всички атаки. Притежава отлична техника, мисъл и ориентация при всяка обстановка. Основен играч на сборния отбор.

Виктор Колотов – може би най-колоритната фигура в днешния съветски футбол. Дойде в „Динамо “ от „Рубин “ (Казан). Непрекъснато е в движение, напомня с нещо знаменития бразилец Жаирзиньо. С удоволствие вкарва голове. Играе в сборния отбор на СССР.

Фьодор Медвид – полузащитник „с две сърца “, подвижен, полезен в нападение, но е преди всичко разрушител на противниковите атаки.

Владимир Трошкин – бърз и повратлив полузащитник, еднакво добър в отбрана и нападение. Капитан на олимпийския отбор.

Анатолий Пузач – нападател, чието основно оръжие е неочакваният удар от най-неудобна позиция.

Виталий Хмелницки – бърз, издръжлив нападател, майстор на дрибъла и играта с глава. Периодически го викат и в сборния отбор на страната.

Анатолий Бишовец – импровизатор, способен да надиграе сам двама-трима противникови защитници. Когато не страда от травми, винаги намира място в сборния отбор.

Владимир Веремеев – полузащитник с висока култура на паса, майстор на кобарните ъглови удари. Участвува в олимпийския отбор на страната.

Анатолий Боговик – атакуващ полузащитник с много силен удар.

Роман Журавски – физически силен и бърз „стопер “, способен да изключи от играта поверения му противников нападател.

Това мога да ви разкажа накратко за новия шампион на СССР по футбол – отбора на „Динамо “ (Киев).

Леонид КАНЕВСКИ

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПЕТ МИНУТИ С МАРИО ЗАГАЛО

«ЧОВЕКЪТ НА ПОБЕДАТА»

...не е в прегръдките на ликуващите си другари. Под ръководството на треньора Загало бразилският национален отбор завинаги отнася купата „Жул Риме".

Снимка: Алексей ХОМИЧ

...ва традиционния треньорски ...с, организиран от УЕФА в ...ейцария за треньорите на ...оналните отбори на ...пейските страни, бяха ...нени треньорът на бразил... отбор Марио Загало и препо...стелят по физическо възпи...ание Перейра – отговорник за ...ическата и атлетическата ...готовка на световния шампи... Към двамата специалисти ...е отправени редица интерес... въпроси

...Ще имате ли срещи в Европа ...ветовното първенство през ...год.?

Да, вероятно през 1973 г.

...През 1974 г. ще прибегнете ли ...същата тактическа концеп... както в Мексико?

Общи линии ще приложим съ... тактика. Така се готви в ...ента и представителният ...ношески отбор, който тая ...а участвува в международ... юношески турнир в Кан.

...Колко продължава тренировъ... на елитния бразилски ...?

Играе се целогодишно, а ...лжителността на ...ировките зависи от перио... който се намира подготов... В общи линии нашите игра... тренират ежедневно по един... часа.

...Използувате ли специализи... играчи за изпълнението на ...ните удари, дузпите, свобод... удари?

Разбира се! Използуваме ...ите, които най-сполучливо ...ълняват.

...Как използувате тестовете ...ическа подготовка?

Резултатите от тестовете ...олямо значение при организацията на отбора, тъй като те ни дават обективни данни за физическите възможности на играчите.

– Какъв критерий използувате при съставянето на отбора?

– Преди всичко се ориентираме към състава, който има добри ръзултати. Интересуваме се от физическата подготовка на всеки играч, сръчността и личната му ориентировка.

– Какъв беше личният режим на играчите по време на продължителния тренировъчен лагер преди Мексико?

– В Рио де Жанейро на всеки 10 дни играчите имаха по един свободен ден. В Мексико на различни интервали, определени от треньорите, имаха по няколко почивки от половин ден.

– Кой състави плана за подготовката на бразилския отбор и кой го одобри?

– Планът бе съставен от треньорите на отбора и беше одобрен от техническата комисия на федерацията в състав (председател, трима треньори и двама лекари).

– Как се отрази горещината върху физическото състояние на бразилските играчи в мача срещу Англия?

– Цветнокожите понасят полеко големите горещини. Така или иначе, отборът на Бразилия беше по-добре подготвен от английския.

– Как се постигна психологическата подготовка на отбора и какво бихте казали за набрания от вас опит, тъй като е известно, че още по време на световното първенство в Швеция към отбора е бил прикрепен и психолог?

– Психологическата подготовка се осигуряваше от „петорката", която отговаряше за цялостната подготовка на отбора (трима треньори и двама лекари). Присъствието на психолог в техническия колектив не се оказа целесъобразно още по време на първенството в Швеция. Играчите проявяваха истинско недоверие към многобройните психологически тестове, на които бяха подлагани. Петорката следеше отблизо психиката на всеки играч. Облечен с пълно доверие, Пеле стана един от най-приближените и искрени сътрудници на Загало. Петорката беше осведомена за частния живот, предпочитанията и вълненията на играчите. На тях се гледаше с разбиране и симпатия.

– Какво влияние оказваше печатът върху играчите?

– Можем да кажем, че имаше периоди, когато много от играчите бяха жестоко критикувани в печата. Но постепенно между тях се създаде убеждението, че не трябва да се вълнуват от мнението на журналистите. Всеки трябваше да играе, както знае и както се изискваше от него.

– Променихте ли тактиката за всеки мач?

– Да! Тактиката трябваше да се променя за всеки мач. Например в срещата с Чехословакия имахме една тактика, а с Англия друга.

– В какво се състои разликата в тактиката?

– Досега ви отговаряхме искрено на всички въпроси. Молим ви да ни разберете – и ние си имаме малки лични тайни. Не се сърдете, но не можем да ви отговорим на този въпрос.

СПОМЕНИ ОТ АНГЛИЯ '66

Последният решителен мач за европейско първенство в V предварителна група Португалия – Белгия завърши 1:1, след като на португалските футболисти бе нужна победа с 2:0, за да се класират за четвъртфиналите. В този мач нашите бъдещи противници в квалификациите за световно първенство противопоставиха следния състав: Дамас – Да Силва (Октавио), Умберто, Родригес, Мендес – Граса, Перес, Симоес – Нене (Жорже), Торес, Еузебио. Играта бе проследена от специалния пратеник на „Франс футбол" Жан-Филип Ретакер, който коментира показаното от португалския отбор.

Селекционерът Гомес да Силва и треньорът Жозе Педрото трябва да съжаляват, че се поддадоха на сантиментализъм и за моя последен решителен мач „реконструираха" оня състав на отбора, който пожъна толкова много слава през 1966 г. в Англия. Тъкмо затова ме повикаха храбрия Торес с неговата отлична глава на гигант и дълги крака на жерав, преминал от „Бенфика" в „Сетубал", но отново пръв стрелец на страната. Тъкмо затова оказаха доверие на „царя" Еузебио, който преди мача бе заявил: „Травмата в коляното, която ми пречеше на тренировката в четвъртък, вече е излекувана. Мога да заема поста си." Присъствието на Еузебио беше много важно както в психологическо, така и в техническо отношение. Уви! Три пъти уви! Еузебио не беше оздравял. Това стана ясно още в първите минути на играта, когато го видяхме да накуцва с бандаж на дясното коляно и да се пази от остри стълкновения. На всичко отгоре Еузебио не бе тренирал четири дена, а нервите, похабени през това време, се бяха превърнали в... излишни килограми. Затова той бе неточен при всичките си акции, включително и при оня удар на празна врата в 89 минута, който през 1966 г. не би поел пътя към облаците...

Днес всички португалци са разочаровани и малко ядосани, склонни са да стоварят част от отговорността за несполуката и върху своя контузен идол, което без съмнение е несправедливо. Изглежда, че като оставим настрана случая с Еузебио, португалският национален отбор има нужда от подмладяване, не бива повече да се осланя на миналото. Срещу белгийците той напразно търсеше добри колективни действия, не можа да покаже задоволителна хомогенност, лесно губеше топката и си позволи отбранителни рискове, използувайки защитна постройка в линия, което в края на краищата се оказа фатално. Общо взето, белгийците имаха по-добри прояви, като оставим настрана вратаря Дамас, централния защитник Родригес и полузащитниците Перес и Симоес. Португалските футболисти изглеждаха нервни и несръчни, което бе доста неочаквано за играчи с тяхната репутация на отлични техници...

Въпрос на лош ден или нещо повече? Бъдещето ще покаже. Но не особено убедителното представяне на португалските клубове в европейските турнири през последните години вече създава безпокойство. Може би лаврите, пожънати от „Бенфика" и националния отбор в периода 1961–1966 г., са твърде тежки, за да бъдат носени днес? Ако е така, по-добре е португалците изобщо да ги забравят.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ СЪВЕТВА

Подвижен, бърз, добър събеседник, отличен организатор – така накратко може да се охарактеризира дългогодишният председател на ФИФА Стенли Роуз. Той е главният режисьор на най-големите футболни прояви в света. За заслуги към футбола в най-широкия смисъл на думата Роуз бе удостоен от английската кралица с почетното звание „сър". Неговото футболно верую е изкристализирало в седем точки – съвети към футболните ръководители, деятели, треньори и играчи.

1. Към председателите на футболните федерации: Трудно е да се дават каквито и да било съвети на председателите на федерациите. Те са много чувствителни и лесно се обиждат. Може би е достатъчен само един съвет: да бъдат „шефове", и то големи!

2. Към председателите на футболните секции: Да ръководят, да водят, да следят и да съблюдават всичко, което се отнася до футболната секция, като се започне от членовете на ръководството, треньорите, играчите и се стигне до най-обикновените привърженици на отбора. Да се борят за честно спортно име в целия свят.

3. Към треньорите и техническите ръководители: Също не е лесно да им се дават съвети. Но те трябва да помнят едно: основа при тяхната работа с играчите от отбора, с които работят, е изграждането на висок спортен дух. Нека учат играчите при победа да бъдат скромни и кавалерски да понасят загубата.

4. Към футболистите: Трябва да играят, и то колкото може по-добре. Трябва да знаят също, че футболът по начало не е само игра, а и взаимоотношение между хората и че решенията на съдията са безапелационни. Всеки жест на несъгласие изключва такъв играч от кръга на спортистите.

5. Към футболните съдии: Винаги трябва да бъдат на висота – физически и морално. И да бъдат справедливи. Абсолютно справедливи!

6. Към привържениците, запалянковците: Нека бъдат верни на свой отбор при добри и слаби прояви на играчите, в годините, когато техният отбор постига и отлични, и незадоволителни резултати. Нека помнят, че на игрището има два отбора, и да ръкопляскат на по-добрия.

7. Към спортните журналисти: Да пишат реално, а не сензационно.

С НЯКОЛКО РЕДА

Една от големите футболни надежди на Норвегия е 18-годишният Мани Тофте – юношески шампион по... ски в алпийската комбинация. Тая година младежът имаше големи заслуги за юношеската шампионска титла, спечелена от неговия клуб АИК за сметка на фаворита „ФФ Малмьо".

●

„Манчестър Юн" продължава да е най-популярният отбор в Англия. Тая година той пръв достигна цифрата от общо 1 милион зрители, наблюдавали срещите му у дома и на чужд терен въпреки забраната да използува собствения си стадион „Олд Трафорд" в началото на сезона.

●

Треньорът на английския национален отбор Алф Рамзи наблюдава неотдавнашния мач за европейско първенство ГФР – Полша 0:0 в Хамбург и между другото каза: „Силно впечатление ми направи техниката на поляците. Германският отбор бе по-динамичен, но нямаше играчи, способни да пробият полската защита..."

●

Всяка година специално жури на Италианската футболна федерация присъжда титлата „Иминаторе д'оро" (златният сеяч) на най-добрия треньор в страната за изтеклия сезон. Последен неин носител е 38-годишният Джулио Корсини, който изкачи своя отбор „Аталанта" в първа група.

КОРУПЦИЯ, ИЗМАМА И... ТРАГЕДИИ В ПРОФЕСИОНАЛНИЯ СПОРТ

Една от най-скандалните истории в спортния живот през тая година е случаят с подкупите и предрешените резултати в западногерманския шампионат по футбол. Подробностите още се доуточняват, броят на заподозрените непрекъснато се увеличава и все още е рано да се говори за действителните мащаби на корупцията, но така или иначе, вече е безспорно, че отборът на „Арминия" (Билефелд) запази мястото си в Бундеслигата с помощта на крупни парични суми.

Преди няколко години подобен случай имаше и в Англия. Централна фигура в нашумелия тогава скандал с подкупи беше нападателят Джими Голд от „Евертън". След остро сблъскване с един противников играч той напусна терена със счупен крак, след което реши набързо да приключи състезателната си кариера, но по свой начин остана верен на футбола. Доскорошният футболист започна да влиза в преговори със свои приятели, които продължаваха да играят, влияеше на съзнанието им и подкрепяше аргументите си с. . . дебели пачки банкноти. Грешката на Голд беше там, че спечеленте по моя начин крупни суми му се струваха малки. Тогава му хрумна една любопитна и нахална идея: да продаде за 6000 лири автобиографията си на един английски вестник. След публикуването ѝ прокурорът веднага пъхна Голд зад решетките и му осигури добра компания измежду ония, които в съучастничество с „комбинатора" бяха печелили пари чрез губене на футболни мачове. . .

Корените на корупцията и измамата в професионалния спорт водят началото си от много, много отдавна. Например между 1908 и 1915 *г.* стотици негри в Алабама и Флорида бяха подлагани на жесток побой, защото. . . световен шампион по бокс в тежка категория бе станал черният великан Джек Джонсън – първият негър, носител на тая титла. Впоследствие един каубой от Канзас на име Джес Уилърд бе провъзгласен за „бялата надежда", а неговата победа над Джонсън беше една от най-големите доказани измами, които професионалният бокс познава от рождението си до наши дни.

Мачът между Джонсън и Уилърд *(снимка 1)* се състоя в Хавана, защото чернокожият световен шампион вече не можеше да се показва в Съединените щати. Междувременно обаче той бе успял да усвои някои неща от своите доскорошни „сънародници". Той предварително бе заложил значителни суми за победата на . . . своя противник Уилърд и след 25-ия рунд обясни на жена си, че трябва да си отиде в къщи, защото останалото не е за нея. Още в следващия рунд Джонсън падна на земята и загуби мача с нокаут. По-късно една снимка доказа, че „загубилият съзнание" Джонсън държи ръката пред очите си, защото слънцето го заслепява.

Четири години по-късно Уилърд на свой ред загуби световната титла. И този мач отново бе съпроводен с измама. Неговият победител Джек Демпси натроши лицето и ребрата му с твърди като камък юмруци. Едва преди едно десетилетие бе недвусмислено доказано, че Уилърд наистина е станал жертва на каменни юмруци. Демпси бил напудрил бандажите на ръцете си с гипс и през почивките между рундовете, когато му давали вода да изплакне устата си, плюел водата в ръкавиците. След като нокаутирал Уилърд и снел ръкавиците си, на пода паднали парчета гипс. . .

Така е не само в бокса. В конния спорт опитни хора непрекъснато увеличават годишните си доходи благодарение на простия факт, че. . . конете не могат да говорят. През 1958 *г.* на едни големи състезания в Дюселдорф смятаният за фаворит западногермански жокей Паул Фукс *(снимка 2)* седеше на своя кон Невалд като . . .чиновник в обедната си почивка. На финала той пристигна чак трети и след разнищването на подробностите около цялата история бе пратен за една година в затвора.

През 1965 *г.* на едно състезание в Хамбург трима от най-слабите жокеи се класираха на първите три места. Залогът в тяхна полза изплащаше 952 срещу всеки 10 марки. Неколцина от участниците в това „състезание" бяха дисквалифицирани до края на живота им, а двама господа, спечелили при залаганията по 20 000 марки, бяха помолени най-учтиво вече да не посещават хиподрума. Както виждате, гешефтът с нагласените конни надбягвания в ГФР не върви зле. . .

Тайното оръжие на някои днешни победители често се крие в кутията с хапчета. Употребата на допинг, започнала да се практикува най-напред в конния спорт, води до тежки поражения върху здравето на спортистите, дори до смърт. Най-нашумелите смъртни случаи през последното десетилетие са:

1960 *г.* – датският колоездач Кнут Йенсен по време на олимпиадата в Рим *(снимка 3)*;

1967 *г.* – английският професионален колоездач Том Симпсън;

1968 *г.* – западногерманският професионален боксьор Юп Елце *(снимка 4)*.

Когато съперничеството между спортистите излезе извън рамките на честната борба, хрониката на мръсните трикове в спорта се попълва с нови, най-чудновати редове:

През 1905 *г.* участниците в обиколката на Франция се трупаха на купчини с велосипедите си по шосето, защото някой пръскаше пирони по техния път – изглежда, когато напред се откъсваха „чужди" състезатели.

През 1911 *г.* един отровен банан изправи германския колоездач Валтер Рют пред прага на смъртта.

През 1956 *г.* фигуристът Тило Гутцайт забеляза едва на леда, че кънките му са завинтени съвсем слабо за обувките.

През 1969 *г.* италианският колоездач Итало Цилиоли намери в един предложен му отстрана сандвич парчета стъкло.

Фактите са достатъчно красноречиви и едва ли се нуждаят от специален коментар. . .

ПАНОРАМА

От известно време насам треньорът на френските скиорки алпийки Жак Фурно се занимава с проучването на статистическите данни за снежната покривка в Сапоро през последните 10 години. От друга страна, френският химик Тусен бе натоварен да анализира известно количество сняг, донесен от града на предстоящите зимни олимпийски игри. Ученият е установил, че тоя сняг има по-висока и постоянна влажност, отколкото снегът във френските Алпи, и я запазва независимо от температурата на въздуха. Японският сняг се утъпква по-трудно, а при силен студ не замръзва в толкова компактна маса, както европейският. Според Тусен всичко това има огромно значение за начина, по който трябва да се мажат скиите на състезателите алпийки. В тая насока французите вече правят различни проби. Разбира се, всичко се пази в пълна тайна.

●

С метеорологически изследвания напоследък усилено се занимават и организаторите на олимпиадата в Мюнхен. С помощта на сравнителния метод е установено, че атмосферните условия по време на игрите някак си ще бъдат особено добри. В края на август трябва да се очакват ръмжове и гръмотевични бури, а в деня на тържественото закриване – 10 септември – ставало въпрос за падеи вятър. Единствената надежда на организационния комитет е, че както стана известно, предвижданията на синоптиците няма да се сбъднат.

●

Според съобщение на вестник „Дейли Мейл" англичаните са изпратили в ГФР група от специалисти, натоварени с частна шпионската мисия да се запознаят подробно с подготовката и възможностите на западногерманските състезатели по ски. И това не е случайно: в Англия са на мнение, че западногерманските ездачи ще бъдат най-големи съперници на англичаните в олимпийските състезания. Въоръжени с кинокамери, английските специалисти са успели да заснемат и един от най-добре пазените „майни" обекти в ГФР – пресето за конния крос по време на олимпиадата, което ще бъде оформено според проекти на архитекта Ханс Брикман. Понастоящем въпросните филми се проучват от най-известните британски експерти в конния спорт.

●

Международната федерация по ветроходство реши, че по време на олимпийските състезания в Мюнхен за пръв път на допингов контрол ще бъдат подложени и участниците в моя спорт. Коментирайки това решение, някои спортни наблюдатели отбелязват, че ще бъде интересно да се види как на такъв контрол например се подлага норвежкият принц Харалд, който ще защищава цветовете на своята страна в състезанията по ветроходство. . . В най-скоро време Международният олимпийски комитет ще разпрати до всички ветроходци, които ще участвуват в предстоящата олимпиада, пълен списък на забранените препарати.

●

Една френска електронна машина е посочила Жак Анкетил за най-добър колоездач в света през всички времена. Съобщението за това е предизвикало бурна реакция в Италия, където спортната общественост е на мнение, че машината е била програмирана с неточни или непълни данни. „Не може да има съмнение, че спортната кариера на нашия Фаусто Копи е много по-богата и славна!" – твърдят италианците. Не остават назад и белгийците. Говори се, че те на свой ред подготвят сеанс с електронна машина и са сигурни, че тя ще посочи името на Еди Меркс. . .

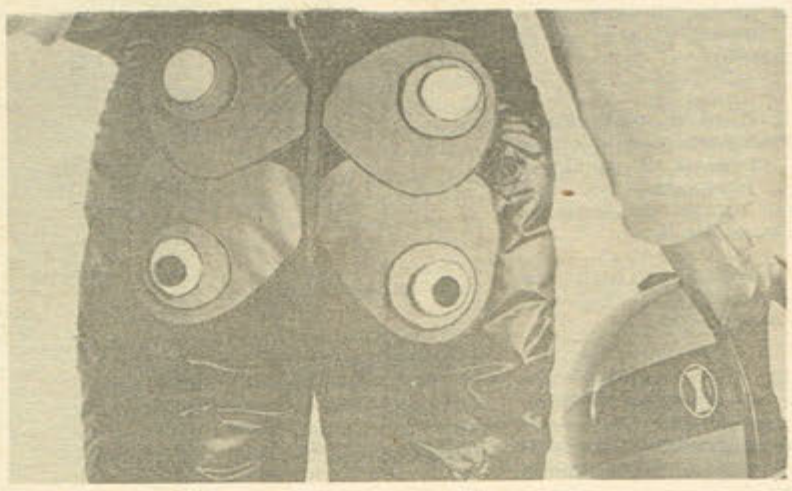
Няколко реда от WORLD SPORTS ДРУГО Е, КАТО ВИДИШ...

В месечния предолимпийски коментар на английското списание „Уърлд спортс" журналистът Нейл Уилсън между другото пише:

Един англичанин, който няма да се оправдава и да обвинява съветските спортисти в професионализъм, когато те спечелят обичайния си куп медали в Мюнхен, е Джон Андерсън – треньор на европейския шампион на 400 метра Дейвид Дженкинс. Неотдавна той се върна от една триседмична обиколка в Съветския съюз.

Подтикнат от интереса си към скока на височина, Андерсън отиде там, за да надникне зад кулисите и да прецени съветските идеи по отношение на прилаганите технически особености в скока на височина. Както твърди самият той, стремял се е да не изпусне нищо от погледа си: „Може но аз стигнах до заключението, че съветските атлети едва ли се подготвят и тренират различно от английските. Дълго време смятахме, че при русите съществува колосален професионализъм. В нашите очи те бяха хора, които са се посветили изцяло на спорта, които получават значителна финансова подкрепа и се ползуват от специални привилегии. Сега обаче вярвам, че те са истински аматьори, истински студенти и хора, които тренират след работа или след учебните занятия – точно както е и с англичаните."

Андерсън дори заключава, че спортните съоръжения в Съветския съюз са в общи линии като английските. Според него източник на съветските успехи е широката мрежа от спортно-медицински съоръжения и големият брой треньори, които работят целодневно в най-обикновените спортни

СПИРАЧКИ ЗА СКИОРА

Напоследък при изработване на скиорското облекло все почесто се използуват различни тъкани от изкуствена материя, които добре задържат топлината на тялото при силен вятър и не пропускат влага. Те обаче носят и известна опасност за скиора, защото хлъзгавата им повърхност превръща всяко падане по стръмните участъци на пистата в продължително пързаляне по корем или по гръб. Затова наред с всичко друго производителите на спортен инвентар вече мислят и за създаване на „антиплъзгащо" скиорско облекло.

Човек може лесно да си помогне и сам, като на най-уязвимите си места при падане постави „спирачка". На снимката виждате един начин за изработване на такива „спирачки" от парчета кожа

ВЪПРОС НА ТЕХНИКА

...реди да пристигнем в Харлем, зна-...е твърде малко за холандския бас-...болен шампион: че в „Левис Фла-...гос" играят няколко американци, ...отборът е обладан от желание да ...еди и този път – така, както вече ...беждавал у дома си „Ювентуд" (Ба-...она), „Здробовка" (Бърно), „Ра-...г-Бел" (Брюксел) и други реномира-...отбори. Но това бе крайно недоста-...чно за една по-пълна представа за ...тивника на „Академик" (Сф) в ос-...афиналите на турнира за купата ...европейските шампиони. В Холан-... разбрахме, че „Левис Фламингос" ...одготвя от известния американ-... треньор Мак Грегор, че освен два-...а официално зарегистрирани аме-...ански играчи Моор и Марианоу в ...става играят още 5 натурализира-...техни сънародници, че холандците ...т доста играчи за „втория етаж": ...рианоу (217), Кип (207), Акербоон ...).

...ед като студентите направиха и ...нировките си в „Кенемер спорт-...", съоръжена с бетонно-асфалтен ...и меки баскетболни табла, бе опре-...ена и тактическата постройка – ...еса" от първата минута. И така ...щу петорката на „Левис Фламин-...": Шруер (31 т.), Моор (23) Акербо-...10), Омбре (5) и Калес (2). „Акаде-..." започна в състав: Голомеев (35 ... Пейчев (21), Филипов (14), Пандов

...„Кенемер спортхал". За топ-...а се борят (от ляво на дясно) ...Шруер, Ил. Янков и Х. Кип.

...Бързаков (4). Плътната опека не ...о вкуса на холандците и те заигра-...оста твърдо, на моменти – дори ...бо. Зоната на домакините ...о не бе от най-високо качество и ...първите 20 минути техничната ...а на студентите им донесе предни-...т 15 т. – 52:37. Влизането на Ма-...ноу след почивката намали разли-...а – не без съдействието и на наша-...защита. Въпреки подема на холанд-...е „Академик" доведе мача до побе-... край – 94:92 и сведе реванша на 11 ...а. до „въпрос на техника".

...лем – София

Иван ГРЕЧЕНЛИЕВ

Христо Дойчинов (с топката) щурмува противниковия кош. между „Левски–Спартак" и АЕК (Атина).

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

ТУК СЕ СЛУША МОЙТА ДУМА!

Навярно сте чували, че приятелите и почитателите на Христо Дойчинов наричат центъра на „Левски-Спартак " и на националния баскетболен отбор Пантерата? А който го е видял в четвъртък (в зала „Сливница " или на малкия екран) в първия осминафинален мач на „синьо-белите " срещу АЕК (Атина) от турнира за купата на носителите на национални купи по баскетбол, лесно би разбрал произхода на това ласкаво прозвище. Да, наистина Дойчинов игра като пантера срещу респектиращия и с името си на един от добрите европейски център-нападатели, и с ръста си Тронзос, не се сепна от няколкото „чадъра " на гиганта и с мъжество и всеотдайност показа как волята може да ликвидира разликата във височините. А отгам – и един силен коз на съперника.

Цифровото изражение на двубоя Дойчинов –Тронзос: 202:216 см, 36:12 точки, 40:35 играли минути (като половината от своето време гъркът прекара като фигурант, „натежал " от фалове), 2:5 лични нарушения, показва ярко явното превъзходство на българина. Както впрочем бе подчертано и превъзходството на нашия отбор над реномираните гости, довело до приятната изненада от разгромната победа с трицифрен резултат – 103:69 (46:30). И пак волята, духът бяха щитът и мечът на „Левски-Спартак " – един петопръстен юмрук във всички варианти на състава си, насочен към една цел през всичкото време. И в края на краищата успял да се доберe до „брадата " на съперника си, за да нанесе нокаутиращия удар. Защото при пасив от порядъка на 34 точки допусналият го тим обикновено е принуден да изслуша неприятното „аут! " от европейския турнир.

Обикновено, но не винаги. . . И специално АЕК – доста трудно. Тъй като мъкмо домашният „лифт " е изкачвал този състав до върховете през вече 12-годишното му участие с променлив успех в различните клубни първенства. И което на свой гръб изпита друг наш отбор, ЦСКА, отпътувал преди 5 години за Атина с преднина от 26 т. и. . . напуснал в крайна сметка турнира на шампионите след загуба с 30 точки. .

Така че най-малкото е наивно да се смята, че на реванша след два дни „Левски-Спартак " ще срещне един обезверен и примирен противник. Гръцкият треньор Паскалидис има основание да счита, че в Атина и съдийските свирки на Зорн (ГФР) и Пистинер (Израел) ще свирят по нотите на „сиртаки ".

Но отново с воля, отново с дух и (този път – задължително!) с повече разум „Левски-Спартак " е в състояние да ги изпари окончателно.

Петър ХАДЖИЙСКИ

НИКАКВО УНИНИЕ

Някак без настроение слязоха от влака на гара София баскетболистките на столичния „Локомотив". Най-малко поради изморителното 16-часово пътуване от унгарския град Секешфехервар, повече и главно – поради резултата от играния се там предния ден първи мач от осминафиналите на турнира на носителките на национални купи, завършил 65:57 (35:29) за тамошния „Видеотон". Не че локомотивки приемат загубата за фатална, но във всички случаи е неприятно да бъдеш победен, особено когато си се надявал на нещо повече.

Ала първата вест на родна земя бе от радостна по-радостна – в същия ден съотборничката им Маргарита Щъркелова бе станала майка на син. И в спора около бъдещата спортна и клубна ориентация на малкия Мартинчо (решено бе, че началната му височина от 56 см е еднакво подходяща и за баскетболист – като майка си, и за волейболист – като бащата, националa от „Левски–Спартак"Стоян Стоев) атмосферата съвсем се разведри. Пък и насрочената за сутрищна тренировка, и върнатите още на гарата „повикватели" за националния отбор на Ст. Иванова, Кр. и М. Георгиеви даваха да се разбере, че няма нито време, нито място за унинието...

Още повече, че реваншът чука на вратата и главното сега е да се излезе с чест от него. Реалните предпоставки за вяра в крайния успех се коренят и в неподмускащия пасив от Унгария, и в оценката на противниковите качества, направена от треньора Иван ГЕОРГИЕВ.

Посрещнат гостоприемно, настанен удобно и обкръжен с внимание, нашият отбор е участвувал преди мача в честването на три ветеранки на „Видеотон", за да срещне след това един състав с две националки: капитанката И. Хегедюш (12) и Л. Мишкович (10), които заедно с Махай (4), Бекьо (7) и Станкович (8) правят една хомогенна и опитна петорка. Все пак в хода на играта българките очертават превъзходството си в ръста, а и в техниката, и в тактическата дисциплина и това им позволява до 14-та мин. да бъдат напред – 20:18. Но тъкмо тогава почти едновременно три основни състезателки: Ст. Иванова, М. Георгиева и З. Колева , се прибират на скамейката, „увиснали" с по 4 фала (някои от които видени само от югославския съдия Брумен) и надвисва опасността от невъзвратима разлика в точките. За да удари обаче часът на Кр. Георгиева, която доказва, че и сам воинът е воин. Нейните попадения (29 т. в този мач!) поддържат дистанцията от 6–10 точки до повторното вкарване в боя на трите титулярки в последните 5 минути и после с общи усилия бива удържан финалния натиск на унгарките.

ИЗИСКВА ЧЕСТ И СПОРТСМЕНСТВО

В зала „Сливница" всичко се вижда и чува и нека състезателите от отбора на „сините" не се учудват, че дори пословичната публика на „Левски–Спартак" в течение на мача започва да поддържа противниковия отбор. Та как да симпатизираш на един състав, в който непрекъснато се мърмори, сватькат гневни погледи, разменят се остри реплики и жестове. . . Това вечно пренапрежение, което сякаш те самите си създават, е причина твърде често да се губят почти спечелени мачове. Разбира се, в състава има няколко стабилни състезатели, които би трябвало да станат носители на една нова атмосфера на мърпимост на спортсменство, и тогава играта волейбол отново ще им носи радост, а не само нерви и някаква скованост, като че ли след всеки мач ги очаква бой с мояги. . .

Отборът на ЦСКА „Септемврийско знаме", които ни сюрпризира с три поредни загуби – срещу „Перник", „Септемврийска слава" и „Славия" сякаш се измъква вече от тази пропаст, в която беше полетял. Понякога наистина е непонятно как може да се играе толкова вяло, когато на терена е излязъл фактически нашият национален отбор по волейбол – световен вицешампион.

Само срещу традиционния си конкурент „Левски–Спартак" армейците проведоха срещата на такива оборо-

Срещу армейците отборът на „Славия" игра и спечели с огромен подем. Сякаш на терена бяха не шест, а дванадесет играчи – впрочем това личи и от снимката...

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

ми, че и в трите гейма държаха противниците си винаги на почетно разстояние от себе си.

Срещу „Славия " републиканските ни шампиони бяха наистина неузнаваеми. Те просто бяха подтиснати от огромната енергия и вдъхновение на противника си. Славистите са отбор, който мази година ще оспорва без съмнение шампионската титла. Но останаха дълбоко покрусени от едно съдийско решение, което в събота ги лиши от възможността да играят пети гейм в мача им с „Левски-Спартак " и с това действително да се види кой е по-добрият отбор на терена. Изглежда съдията Владо Дерменджиев не си дава достатъчно ясна сметка, че със своето недоглеждане в такъв решителен момент той просто травматизира съзнанието на цял отбор! Може би той никога не е бил състезател и не може да разбере какво означават тези мъжки сълзи и колко дълбоко трябва да бъдат наранени спортистите и зрителите, за да реагират така спонтанно на неговата постъпка. Залата само в един миг заприлича на разгневен кошер. Не ставаше вече въпрос за привърженици на този или онзи отбор, а за потъпкването на елементарна справедливост, защото едва ли някой можеше сериозно да вземе забитата от Шаралиев топка за носена. А това именно присъждане даде решаващото преимущество на противниците на „Славия " за спечелване на четвъртия, последен гейм. Но независимо от грешката на съдията част от публиката, която прехвърли възприетите норми на приличие, заслужава да бъде упрекната. Има кой да търси сметка от съдията и навярно такава сметка ще му бъде потърсена.

Климент ВЕЛИЧКОВ

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР

Приятно е да се слуша радиопрограмата „Хоризонт ". Приятно е да се слуша и нейното музикално предаване в неделя вечер под рубриката „Избрахме – избирайте ". Но защо, как и откъде-накъде дойде на ум на водещия предаването Събчо Милов в един момент да изтъква качествата на една песен, изпълнявана от Паша Христова, противопоставяйки я на възможностите на българските спортисти. Едва ли има някой, който да не се радва на успеха на Паша Христова и на факта, че изпълняваната от нея мелодия е спечелила купата на Европа. Неприятно обаче е сравнението, че българските любители на спорта нямат възможност да изживеят такава радост, защото то не отговаря на истината. Българските спортисти, любителите на спорта са се радвали неведнаж на награди не само от европейски, но и от световни и олимпийски състезания. Само тази година нашите спортисти спечелиха 35 медала на световни и европейски първенства.

Не е необходимо да се изреждат всичко. Дори само световната слава и наградите, които спечелиха през тази година юначните ни борци и майсторките на художествената гимнастика, са достатъчен аргумент за това, че и българските любители на спорта имат многократно поводи да изживяват приятни вълнения от победи и награди.

В БЛАГОДУШНО НАСТРОЕНИЕ

„Луолаян Каястус " от град Хамеенлинна с играта си създаде малко драматизъм единствено на един-двама позакъснели фотографи, които все пак не бяха разчели, че един мач за европейската купа на шампионите може да трае само 55 минути. Можеше да свърши и по-рано, но те просто помолиха нашите състезатели за още няколко прехвърляния през мрежата. . .

И трите гейма завършиха с по 15:6 и навярно никой не би се заел сериозно да прави изводи от показаното на терена. Финландците любезно, с един стопроцентов аматьорски дух посрещнаха ударите на противника и не се съкрушаваха дори и от комичните ситуации, в които изпадаха. Така например веднъж биха сервис почти от средата на игрището – момчето просто се беше заблудило. После треньорът им вкара в игра един истински фински дървосек със забележителна брада, дори и с очила и той простоя известно време в позата на фехтовач. Но за съжаление се превъртя бързо до сервиса и когато очакваxме, че ще го изпълни сам си поиска смяна. Така си и излезе – без да пипне топката.

Една от осемнадесетте точки, постигнати от финландския шампион, долетял от Палечния север, където вече настъпва полярната нощ...

Снимка: Йордан СКРИНСКИ

И нашите бяха настроени много благодушно и за да са в тон, решиха, че трябва да играят тромаво като противника си. Пак повтарям – трудно е да ги виним в нещо, защото за Каров, Златанов, Симеонов, Тренев, Крайчев и Иванов в най-голяма степен и за влезлите след това Грендафилов, Младенов и Нешев е необходим по-силен дразнител, за да покажат себе си. Навярно такъв дразнител ще бъде предстоящият турнир в ГДР, където ще се срещнат с волейболисти от ГДР, СССР, Япония, Бразилия, Чехословакия, Румъния. ..

Все пак и в тази благодушна атмосфера на залата на ЦСКА „Септемврийско знаме " на Четвърти километър армейците опитаха няколко ефектни комбинации – навярно треньорът Милко Караиванов и с тази цел остави почти през цялото време в игра основния състав на отбора.

ПРЕД ТРУДНО ИЗПИТАНИЕ

От 18 до 26 декември т.г. в Букурещ ще се състои един от полуфиналите за европейско първенство по шахмат (мъже), в който имат право на участие съставите на Румъния, Швеция, Австрия и България. В двойни срещи по кръгова система те трябва да излъчат само един представител за финала в Холандия през 1973 г.

Последното европейско първенство се състоя в Капфенберг (Австрия) през 1970 г. След като дълги години не успявахме да си пробием път до финала, първото ни участие във „форума на силните" завърши с почетното шесто място – след СССР, Унгария, ГДР, Югославия, Чехословакия.

Разбира се, шесто място в Европа не изглежда лошо, но не отговаря на нашите претенции и реноме, извоювано на световните първенства. Тогава ясно пролича, че разликата в регламента в сравнение с олимпиадите (там отборите са съставени от по 4 състезатели и 2 резерви, а на европейското първенство „формулата" е 8 плюс 2) е твърде съществена за развоя на борбата и може да промени съотношението на силите. При големи състави много голямо значение има равностойността на отбора (точката, спечелена на първо или осмо табло, е все една точка!), умението да се извличат максимално големи резултати от по-слабите отбори, колективният дух. Изводите бяха направени, работи се по отстраняване на проявените недостатъци и особено по разширяване кръга от шахматисти с добра международна класа и опит, за да има пълноценни попълнения. Но това са проблеми, по които отново ще се мисли, ако бъдем финалисти.

Не случайно казваме „ако". При определянето на полуфиналните групи за европейското първенство не се взема предвид само реалната сила на отборите, а по финансови съображения се прилага географски принцип. Така някои отбори имат лека задача, а други трябва да премерят сили с трудни противници. Най-голямата изненада тази година беше отпадането на носителите на бронзови медали – ГДР, – поставени в една група с друг финалист – Дания. Те бяха елиминирани от третия силен отбор в тази полуфинал (Полша).

В нашата група има два състава, които без съмнение ще разрешат помежду си спора за единственото място, даващо право за участие във финала – домакините и ние. Швеция и Австрия в последните години засилиха много своя международен живот, имат отделни добри майстори, но те могат само да разбъркат някои сметки; ще бъде истинска изненада, ако се намесят в борбата за първото място.

Румънците са били вече финалисти, но на последното първенство (полуфинал в София) останаха трети след България и ГДР и отпаднаха. Сега те са заредени с огромна амбиция за реванш, подплатена в достатъчна степен с реално повишаване на майсторството. Достатъчно е да си припомним нашето съперничество рамо до рамо на олимпиадите; или балканиадата през тази година, когато разделихме с тях първото място (пред Югославия!), а в пряката среща след бурни перипетии завършихме наравно – 3 : 3. В дома си, по волята на един неизвестно как тегелн жребий, съобщен на БФШ с писмо, румънците ще направят всичко възможно, за да получат „пътните билети" за финала.

Без да всяваме излишна паника, трябва да ни е пределно ясно, че предстои много трудно изпитание с напълно равностоен съперник. Нашият състав е определен: гросмайтори Г. Тринтов, М. Бобоцов, Н. Пъдевски, межд. майстори инж. Ив. Радулов, Л. Попов, Н. Спиридонов, д-р Н. Минев, майстори П. Пеев, Л. Спасов, д-р Н. Радев, резерва Е. Ерменков (състезателите са наредени по международни звания).

Ние имаме всички възможности да преодолеем това трудно препятствие. Спокойствието, високият дух и увереността в силите могат и трябва да ни направят победители!

Д-р Николай МИНЕВ
международен майстор

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: „А" РФГ – XV кръг

Славия – Марек

В София:	11	8	2	1	24–6
В Ст. Димитров:	11	3	4	4	14–14

ЖСК – Спартак – Локомотив (Сф)

Във Варна:	12	6	4	2	19–14
В София:	11	1	3	7	6–31

Локомотив (Пд) – Ботев

В Пловдив:	8	4	3	1	9–6
Във Враца:	8	1	1	6	8–20

Етър – Берое

Във В. Търново:	1	1	0	0	3–0
В Ст. Загора:	1	0	0	1	1–2

Спартак – Академик

В Плевен:	7	2	5	1	13–7
В София:	7	0	3	4	5–18

Дунав – ЦСКА „Септ. зн."

В Русе:	15	2	3	10	10–30
В София:	14	0	0	14	8–52

Левски – Спартак – Чардафон-Орл.

В София:	1	1	0	0	3–2
В Габрово:	1	1	0	0	2–0

Лъсков – Тракия

В Ямбол:	1	0	1	0	1–1
В Пловдив:	1	1	0	0	2–0

Черно море – Черноморец

Във Варна:	7	4	2	1	10–4
В Бургас:	7	1	2	4	3–10

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за срещите в „А" РФГ.

СЕВЕРНА „Б" РФГ – XVII кръг – Кърпачев (6 4 6 22–21), Дунав – Сеня (1 2 5 12–9), Локомотив Рс – Чайка (5–4), Бдин – Локомотив ГО (7 4 9 28–28), Локомотив Мз – Раковски (3 1 2 12–7), Академик (1 2 4 6–14), Свети Кирил – Кочев (2 0 2 5–6), Добруджа – Металург (не са играли), Доростол – Лудогорец (1 1 0 4–4).

ЮЖНА „Б" РФГ – XVII кръг – Сливен (4 2 6 13–20), Перник – Марица (2 0 2 2–4), Граничар – Миньор (не са играли), Канев – Димитровград (8 4 4 21–15), Спартак Пд – Велбъжд (1 0 1 2–3), Локомотив Бс – Арда (3 4 1 8–8), Арда – Марица (1 2 1 11–14), Горубсо – Яворов (2 1 1 5–2), Балкан – Торпедо (не са играли).

ВОЛЕЙБОЛ: Републиканско първенство – мъже – на 12 – Локомотив – Първенец, Славия – Арда; жени – на 11 – Академик Пд, Левски-Спартак – Марица, на 12 – Академик Сф – Марица, Левски-Спартак – Академик Пд; на 13 – Академик Ботев, Левски-Спартак – Арда и на 14 – Академик Сф – Арда, Левски-Спартак – Академик.

БАСКЕТБОЛ: 1/8 финални срещи между отбори от европейските клубни турнири: Купата на европейските шампиони – на 11 – Академик (Сф) – Левис (Унгария); Купата на носителите на национални купи – на 9 и 8 Амина – АЕК – Левски-Спартак; Купата на носителките на националните купи – на 9 и 8 София – Локомотив (Сф) – Вашаш (Будапеща).

Републиканско първенство – мъже: Балкан – Славия, ВИФ – Черноморец, Академик (Сф) – ВМЕИ, ЦСКА „Септември" – Черно море, Локомотив – Лъсков.

Старт

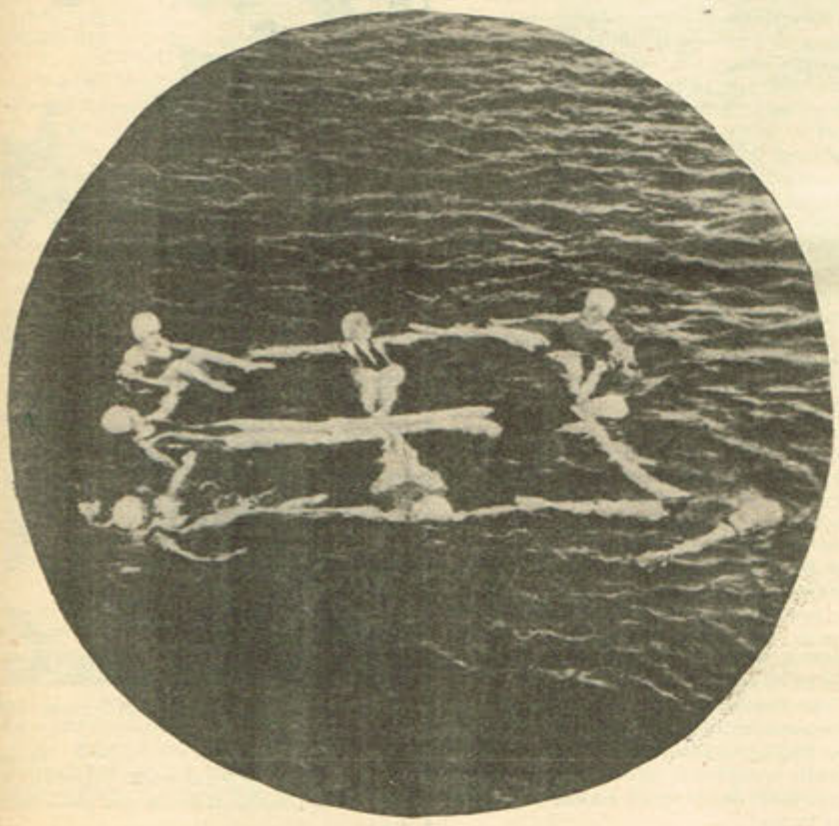
ЗАБАВНИ МИНУТИ

Свири отвратително, но бяга отлично

Без думи

ХУДОЖЕСТВЕНО ПЛУВАНЕ

Художественото, или както в някои страни го наричат синхронно, плуване е официален спорт, признат в повече от двадесет страни на света. То се състои от многобройни статични, динамични и групови фигури, изпълнявани във вода. Съчетанията се придружават от музикален съпровод и изискват от участничките специална плувна подготовка, умение да владеят съвършено своите тела, да имат гимнастическа и хореографска подготовка.

Интересна е историята на художественото плуване. Неговото начало се губи далече във вековете. От съществуващите източници се вижда, че още древните римляни са имали празници на водата. Участвуващите в тях трябвало не само добре да плуват, но и да изобразяват митически герои.

През 1920–1930 г. голямо разпространение получила така наречената фигурна маршировка във вода. Група спортистки под съпровод на музика плували една след друга в изряден строй, след което се престройвали, образувайки живи фигури във водата.

Първите официални състезания се състояли в САЩ през 1945 год., когато синхронното плуване било включено в женското първенство на страната. От 1947 год. състезания започват да се организират и в европейските страни, отначало в Холандия, а после в Англия и Франция. Първата международна среща на „младите грации" се е състояла през 1958 год. в Холандия. Фактически това било неофициално европейско първенство, в което участвували 38 спортистки от 10 страни. Тази среща на водните фигуристки поставила началото на масовото развитие на художественото плуване в Европа.

Всички фигури в художественото плуване са разпределени на пет групи и тяхното овладяване изисква от състезателките дълги години работа. В първата група се обединяват двадесет фигури, за изпълнението на които спортистката прави движения, целящи изправянето на единия или двата крака над водата. В следващите четири групи попадат все по-трудни фигури, които се извършват в движение – на повърхността и под водата, с главата или краката напред. От 1960 год. всички състезания се устройват по международни правила, утвърдени от ФИНА. Участието на фигуристките се дели на лично, по двойки и групово. В груповите съчетания могат да участвуват от 4 до 8 спортистки. Състезанията започват със задължителна програма, след която следват свободните съчетания. Майсторството на спортистките се оценява от няколко съдии по десетобалната система. Най-високата и най-ниската оценка не се вземат под внимание. Останалите се събират и тяхното средно аритметично се умножава по коефициента за трудност на всяка фигура, който варира от 1,1 до 2,3. Свободната програма започва с танцувални, гимнастически или мимически движения от участничките извън басейна в продължение на 20 секунди, след което останалата част се изпълнява във водата. Красотата на художественото плуване се засилва още повече и от светлинните ефекти, които се използуват ло време на изпълнението. Те се постигат, като от дъното на басейна блясват десетки разноцветни прожектори...

Отговори на кръстословицата от брой 26

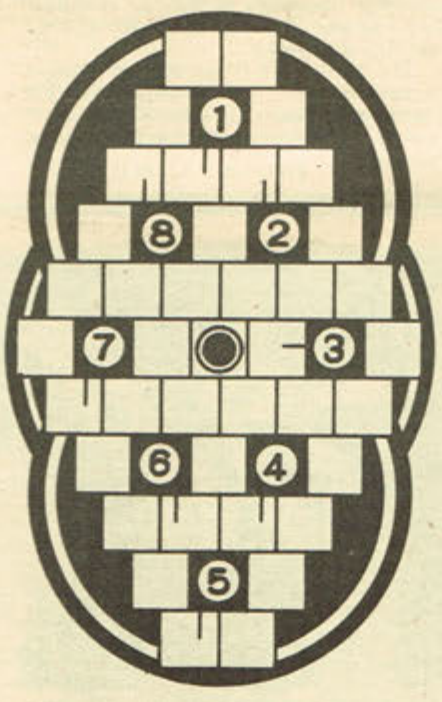
ВОДОРАВНО: 6. „Васил Левски". 9. Коза. 10. Корт. 11. Маратон. 12. Диск. 14. Шулц. 15. Сет. 17. Атака. 18. Играч. 20. Лам. 23. ФИЛА. 26. Алал. 27. Токарев. 28. Етап. 30. Яхта. 31. Петър (Попангелов). 32. Опел.

ОТВЕСНО: 1. Ваба. 2. Жилмар. 3. Плуване. 4. Иванов. 5. Скок. 7. Кочиш. 8. Крило. 13. Котка. 14. Шпага. 15. Сал. 16. Тим. 19. Писта. 21. Авантаж. 22. Тахти. 24. Компас. 25. Петров (Русе). 29. Пеле. 30. Янев (Крум).

Кръгословица

От обозначеното място по посока на часовниковата стрелка: 1. Преподавател. 2. Уред за игра на тенис. 3. Спортно състезание с лодки. 4. Вид японска борба. 5. Футболист от „Дунав". 6. Шахматен ход. 7. Известна наша гимнастичка. 8. Известен съветски щангист, бивш световен шампион.

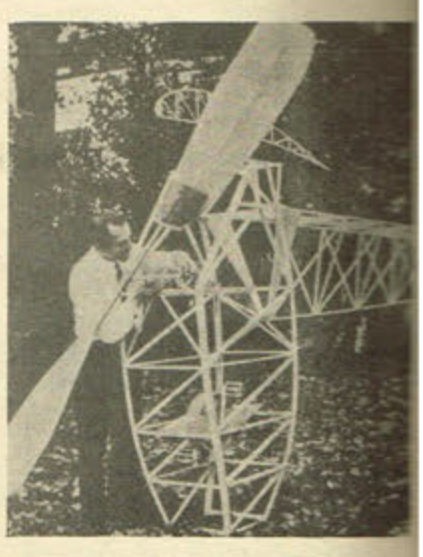
Съставил: Асен ГРИГОРОВ

МУСКОЛЕТ?!

Двама полски конструктори аматьори от Катовице, Ян Кьониг и Леон Полниак, строят „мусколет" или по-точно вид самолет, които ще се движи със силата на човешките мускули (сн. № 1). Това ще бъде най-лекият летателен апарат в света и ще тежи само 35 кг – толкова, колкото само едното колело на обикновен самолет. Мусколетът на полските конструктори ще има форма и големина на нормален самолет. Дължина 8 метра, разпереност на крилата 25 м и перка, дълга 3 метра. Самолетът ще развива скорост 18 км в час, ще лети на височина минимум 3,80 м. Кабината е за един човек, който с помощта на педали ще привежда витлото в движение. За строежа на апарата е употребено балсово дърво, което е по-леко от корка, и дуралуминий за покриване на крилата. Създателите на мусколета са сигурни, че апаратът ще бъде в състояние да прелети най-малко една английска миля (1609,81) на височина над 3,5 м. Те се надяват с това да спечелят наградата на англичанина Кремер и вестник „Дейли Мейл" от 10 000 лири стерлинги.

Към тази награда се стремят и мнозина други и както виждате на втора и трета снимка – не им липсва смелост и фантазия...

Победителят

Разказ от
Юрий ТРИФОНОВ

Хлапетата от околните улици бяха просто луди по хокея. Те живееха в орбитата на стадиона. Огромният стадион се извисяваше над къщите като скала сред морета от покриви. Вечер той озаряваше небесата с пламтежа на прожекторите си. Наводняваше улиците с многохилядни тълпи. Задръстваше ги с автомобили. И хлапетата пощуряваха.

На 12 години Альоша беше като всички останали: ходеше на училище, отглеждаше гълъби на балкона, без грешка се вмъкваше в стадиона, готвеше шайбата по двора и беше влюбен в прочутия хокеист Едик Дуганов. С една дума, беше обикновено момче до деня, в който една щастлива случайност... Впрочем нека разкажем всичко по ред.

И тъй в задния двор имаше пързалка. Върху нова парче лед ежедневно кипеше сражение. Тук имаше динамовци и армейци, чехи и канадци, знаменитости и неудачници. Всеки си присвояваше някое гръмко име. Альоша мечтаеше да се нарича Дуганов, но поклонниците на великия Едик бяха прекалено много и никой не искаше да отстъпи мази чест другиму. Генка и Толя Семеньови бяха братя Уорвик, а Женка Лобов, яко хлапе с дебели криви крака и груб глас, бе прославеният швед Тумба. Той нарушаваше винаги правилата и се ръчаше като слон. Играта с него обикновено завършваха с бой.

В дните на големи мачове междуособиците секваха. Сложната процедура за промъкване в стадиона без билет изискваше дружни и съгласувани действия.

О, тези вечери на големите мачове!

Тези пламтящи прожектори над черната канара на стадиона! Това празнично, нервно, неутолимо нетърпение!

Този досег с великия живот на мъжете!

Двата отбора, зелени и оранжеви, се строяваха на блестящия лед. Съдията, в тесни черни панталони, строен и неестествен – като човек от някакъв друг свят, – отиваше към центъра с високо вдигната ръка. Хвърляше шайбата с изящно движение и отскачаше встрани. Започваше играта. Трополяха стикове. Ледът свистеше. Стремително и неуловимо се въртеше оранжево-зелената въртележка върху ослепителния бял правоъгълник. Над този трептящ екран в облаци от цигарен дим омагьосано дишаха трибуните. Там, някъде долу, стоеше Альоша. И следяше със затаен дъх грамадния мъж с номер 7 на зеления пуловер.

Това беше Дуганов. Приведен, тежък, едър. Рижата му коса пламтеше като факел. Играеше винаги без шлем. Изглеждаше като някакъв невъзмутим ленивец сред всеобщата боркотия. Не бе вкарал още нито една шайба. Спокойствието му дразнеше – а от него се чакаха подвизи, чакаха се незабавно...

Е-дик! Е-дик! Е-дик! – окуражаваха го хорово.

– Изхвърлете го!

– Балерина! – ревяха други.

Хиляди очи го следяха с неистово въжделение. А той се плъзгаше с нежелание и като че ли дразнеше трибуните.

И изведнъж – неуловимо движение, някакво чудо, което никой не успя да разбере. С вълшебна лекота Дуганов се плъзна между двама играчи и с мощен бяг се втурна към вратата. Някакъв защитник падна в краката му. Той го прескочи. Втори, сънат на четири, бягаше по петите му. Но можеше ли някой в света да се мери с него в пробива!

Излезе сам срещу вратаря. „Оранжевият “, огромен и безпомощен, като купа сено, замря в клетката си. После направи конвулсивно движение срещу него. И в същия миг зад вратата светна червеният сигнал.

Всичко стана за три секунди.

Ликуващ вопъл, свирене, аплодисменти и тропот на хиляди нозе по дървените скамейки. Дуганов се плъзгаше към центъра, влачейки стика си. Трибуните бушуваха, бяха получили очакваното, но това само бе разпалило апетитите. Още, още...

Втория гол Дуганов вкара по свой привичен начин – с голяма скорост проби заслона на бранителите, сви зад вратата и с къс кинжален удар заби шайбата. След това имаше други голове.

А в третата част най-сетне се случи онова, за което всички хлапета си избираха места на долните редове. След рязък удар шайбата напусна игрището и падна в пряспа. Съдията веднага взе друга, играта продължи. Но към пряспата отвсякъде се устремиха момчетиите. Те тичаха, затъвайки в снега, падаха, дърпаха се за краката. Някой стигна пръв и започна да рови. Върху него се стовариха останалите. В средата на меллето като мечка стоеше Тумба. На врата му висяха разни дребосъци, но заветната черна плочка беше стисната между зъбите му. Събориха го, но той успя да хвърли шайбата на Альоша. Стиснал я в мократа си ръка, той стигна до мястото си, след него дотичаха останалите. Последен пристигна Тумба – копчетата на палтото му липсваха. Альоша следеше дебелите му зачервени ръце, от които излизаше пара, и с тайно уважение си мислеше: „Все пак добре, че Тумба е от нашия двор. С него няма да пропаднеш! “

Играта завърши късно. Премръзналите, измъчени деца стояха сред тълпата, очаквайки автобуса с победителите, после тичаха след него. За миг като видение се мярна Дуганов – с кожена шапка и много красиво палто с цвят на шоколадов сладолед. Той следеше право пред себе си със суров геройски поглед.

Прожекторите на високите кули угаснаха. Към тролеите, метрото, автобусите бягаха хора. Тичаше и Альоша, размахвайки вкочанясали ръце. Знаете, че в къщи го чака пердах, тресеше го от студ, от преживяното вълнение, от страх, но сърцето му ликуваше.

Веднъж, връщайки се от училище, Альоша се втурна в двора и замря. На входа стоеше човек с кожена шапка и късо палто с шоколадово-сладоледен цвят.

– Приятел, къде е 32-и апартамент?

Альоша следеше познатото от стотици фотографии лице. Отблизо великият човек не изглеждаше така грамаден. Беше с обикновен ръст, много млад, строен. И отгоре на всичко смучеше бонбон.

– Тука... – каза Альоша и се огледа безпомощно: дворът бе съвършено пуст.

Влязоха заедно в асансьора. Альоша стоеше, свел глава, и не смееше да вдигне очи. Сърцето му щеше да се пръсне. Мълчаливо стигнаха до етажа и заедно излязоха на площадката.

– И ти ли дотук? – попита Дуганов.

– Не, отсреща – прошепна Альоша.

Разбира се, за никакъв обед не можеше да става и дума. Альоша изнесе на стълбището скиите си и започна да ги смазва. Маза ги около час. Най-сетне отсреща излезе Мая Сорокина с кадравото си кожено палто и малка шапчица, а след нея – Дуганов. Мая беше слаба и висока, с черни коси, зелени очи и остър глас. Когато се смееше в къщи, чуваше се отсреща. Учеше в някакъв институт, но Альоша я наричаше все така, Майка, и я имаше за момиченце, защото до миналата година учеха в едно училище. А сега Дуганов я държеше под ръка като някаква артистка. Той и разказваше нещо, а Майка се смееше.

Вечерта Альоша съобщи поразителната новина на приятелите. Никой не му повярва. Самият Дуганов, ей тъй на, да дойде при Майка Сорокина?! Хайде де! Глупости! Първо на първо, той има собствена кола и не ходи пеш, каза един. Второ, той живее на улица „Горки “. Трети каза, че изобщо не живее на „Горки “, а на „Сокол “. Между познавачите се разгоря бесен спор, посипаха се взаимни оскърбления и работата завърши със сбиване. Новината се потвърди едва след три дни: посред бял ден, пред очите на всички, Дуганов и Майка излязоха от къщата и взеха такси. След това Альоша ги виждаше често, мъчеше го и любопитство, и ревност, и стеснение, и угнетяващото съзнание за собственото му нищожество. Това бяха очевидно първите мъки на несподелената любов.

Когато Альоша идваше на пързалката, момчетата го затрупваха с въпроси. Той отговаряше солидно:

– Видях ги, разбира се. Снощи. Точно бях до аптеката. Връщам се – а те на входа, целуват се.

Това не интересуваше никого.

– Кога играят чехите?

– Какъв състав ще излезе?

Тук вече бе нужна малко фантазия:

– Дугана каза, че ще ги бием. А съставът, значи, ще е примерно такъв...

Само Тумба не можеше да прости на Альоша тази неочаквана популярност. По време на игрите той го преследваше със злобно упорство, спъваше го, опитваше се да го унизи като играч. Блъсне го, спъне го – а се и подиграва:

– Силова борба, братче. Ако не ти държат краката, не се пъхай на пързалката.

Веднъж близо до леда се появи Дуганов. Альоша го забеляза пръв и отдалеч завика:

– Чичо Едик, обяснете ни... Той казва, че можеш да се блъскаш, както си искаш. Така, вика, играят канадците.

– Кой казва така? – попита Дуганов.

– Ами моя, Женка!

Тумба се наду и викна свадливо:

– Аз не казвам така! Аз въобще казвам!

– Чакай, не викай – каза Дуганов. – Видях те как играеш. Главното е, че се пързаляш лошо. Силовата борба сега ще ви я обясня. А ти – обърна се той към Альоша – изтичай до петия етаж и кажи, че чакам на двора...

Вратата отвори Майка. Беше по халат, невчесана, дъвчеше нещо.

– Обличай се бързо! Дугана те чака на двора! – изстреля Альоша.

– Какво? – важно попита Майка и се изчерви. – Кой?

– Дуганов! Чака на двора!

– Нищо няма да му стане. Нека почака!

В антрето се подаде майка и и попита недоволно кой е дошъл.

– Альошка – каза Майка. – Изпратил го е Едик, чакал на двора.

– Какъв Едик? А... онзи, рижият, спортистът? И за какво е цялата дандания?

Илюстрация от Николай БУКОВ

Альоша вътрешно се възмути (да наричат великия Едик „онзи рижия “), но не се издаде. Той отдавна бе привикнал, че жените нищо не разбират от спорт, и се отнасяше към това философски. Изскочи припряно в синия от здрача двор.

На пързалката цареше необикновено възторжена боркотия: Дуганов със стик в ръка играеше сред децата! И забравил всичко, Альоша се втурна към тях.

След това Дуганов за дълго изчезна.

Майка ходеше надменно и не поздравяваше. Тя и преди се мислеше кой знае за какво, но сега в нейната надменност прозираше нещо пресилено, някаква тайна слабост. И Альоша не се решаваше да я попита за Дугана. Досещаше се, че са се скарали.

В края на февруари в Москва пристигнаха шведите. Трябваше да играят с отбора на Дуганов – за това с огромни букви крещяха афишите по целия град. И точно тогава стана трагичното събитие, ранило смъртно всички околни хлапета. Администрацията на стадиона откри дупката в оградата – и за десет минути всичко бе свършено. Това злодейство стана точно преди мача с шведите.

Вечерта на вратата се звънна. Беше Дуганов.

– Здравей, Леня. Излез за минута – повика той с пръст Альоша. „Дори е забравил как се казвам “ – горчиво си помисли той. Слязоха на долния етаж и застанаха до прозореца.

– За последен път те моля – прошепна Дуганов и сложи ръка на рамото му. – Иди до Мая и и кажи да дойде след мача непременно при павилиона. Кажи ѝ: непременно! Разбираш ли?

Дуганов бе особен, неспокоен, не приличаше на себе си. Альоша искаше да изтича веднага, да го успокои. Но неволно от устата му излязоха думите:

– А билет за утре ще ми дадете ли?

Дуганов извади от джоба си бяло листче.

– Ето ти пропуск. Ще те чакам на двора.

Майка я нямаше. Казаха му, че учи при приятелка, на № 14. Той изтича там. В мрачната стая, осветена от малка лампа със зелен абажур, свиреше радио. Наоколо момчета и момичета танцуваха. Майка го забеляза, излезе в коридора, а след нея се измъкна и момчето, с което танцуваше.

Альоша разказа бързо историята за павилиона и се обърна да си ходи, но Майка изведнъж каза:

– Няма да дойда. Той знае защо.

– Няма да дойде – каза младежът и я притегли леко. Тя се приближи до него, усмихвайки се предателски и безсрамно, сякаш никога не бе седяла с Дуганов на пейката в градината, никога не бе се целувала с него в студения вход...

– Утре е срещата с шведите – каза Альоша тихо. – Там има шестима от националния отбор...

– Ще прочетем във вестниците – каза младежът и отведе Майка в стаята.

Альоша излезе на стълбата. Сърцето му бе изпълнено със състрадание. Мислеше за утрешния мач, за нещастния велик Едик и за жените – непонятни и капризни, които сами не знаят какво искат.

– Е? – запита Дуганов, изплувайки в тъмнината.

– Ще дойде – отвърна Альоша.

– Благодаря ти, приятел! – Дуганов стисна здраво ръката му, затича се към вратата и даже се плъзна няколко пъти по заледената пътечка.

Альоша следеше потресен как тича щастливият измамен човек. Никога в живота си досега той не бе лъгал.

Шведите в своите раирани жълто-черни блузи приличаха на оси. Те яростно бранеха гнездото си – малката къщичка, където се миташе огромен вратар с невъзмутимо шведско лице. Какво само не правеше той! Трибуните ръкоплескаха на безстрашието му. Но шайбата все по-често се оказваше зад гърба му. Нашите бяха в червено и изглеждаше, че червените са два пъти повече на леда.

Великият Едик надмина себе си. Беше неузнаваем. Нито секунда покой, нито помен от обикновената му бавност. Той хвърляше момчетата си в шведската зона и сам бе пред всички, не жалеше себе си, успяваше навсякъде, изглеждаше като забързан занякъде. И само един човек на стадиона знаеше закъде бърза той...

Шведите загубиха. Вдигнаха стикове, поздравиха бодро, после двата отбора се срещнаха на средата, отнякъде изскочиха фоторепортери. Альоша се промъкваше към изхода. Народът вече слизаше от трибуните, в тесния проход се събра тълпа. Отвсякъде се чуваха радостни премръзнали гласове. И скоро стадионът опустя.

Альоша страхливо приближи до павилиона, отдавна затворен и тъмен в този късен час. Забеляза отдалеч Дуганов. Наблюдава го няколко минути, в душата му се бореха малодушно желание да избяга и възхищение и жалост към Дугана. Разбра, че за нищо на света няма да каже истината. Но не можеше и да си тръгне...

А после се появи Майка. Тя идваше право към павилиона, токчетата ѝ припряно и звънко тропаха в мразовития въздух. Дуганов тръгна към нея. Вървеше без да бърза, като че в появата и нямаше нищо особено.

Срещнаха се насред двора. Тои я хвана под ръка и те тръгнаха.

Альоша също се промъкна към изхода. Вървеше бавно по пустия асфалтов двор. И изведнъж се почувствува така уморен, така съсипан от вълнения и така успокоен, като че с шведите бе играл тои.

Преведе: *Вили МАНЕР*

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА «СТАРТ»!

«СТАРТ» – годишен абонамент – 13 лв.

«СТАРТ» – за шест месеца – 6.50 лв.

«СТАРТ» – за три месеца – 3.25 лв.

«СТАРТ» – краен срок за абониране 10.XII

екран

1

2

3

4

5

6

1 *В Токио бе организирана изложба на спортен инвентар, където върху малък плац от изкуствена материя бяха демонстрирани качествата на рекламираната скиорска екипировка. (Джапан прес – БТА)*

2 *Момент от демонстративен мач между женски футболни отбори в Англия.*

3 *По пясъчно трасе в околностите на американския град Лас Вегас се състоя „най-лудешкото автомобилно състезание в света“, както го нарича западногерманското списание „Квик“. От стартиралите 200 коли със специална конструкция финишираха само 21. Победители станаха съпрузите Джонсън, които изминаха 320 км за 12 часа и 19 минути. („Квик“ – АПН)*

4 *В Мексико датският колоездач Оле Ритер постави нов световен рекорд на 100 км по писта – 2.14.02,51 часа. (Телефото ЧПИ – БТА)*

5 *Две от прическите, които ще бъдат на мода по време на олимпиадата в Мюнхен. Върху малките шапчици, имитиращи изкуствен кок, са монтирани официалните символи на олимпийските спортове. (Киистоун – БТА)*

6 *Когато тренират удари във вратата, хандбалистите от западногерманския клуб „Хамбургер ШФ“ поставят в рамката и това конструирано по специален начин чучело. Така те имат чувството, че срещу тях е застанал истински вратар, а истинският вратар не „загрява“ излишно ръцете си...*

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ДИНАМО КИЕВ

«ДИНАМО» (КИЕВ)

ОСНОВАН ПРЕЗ 1928 Г., НО ОСОБЕНА ПОПУЛЯРНОСТ И СВЕТОВНА ИЗВЕСТНОСТ ДОБИВА ПРЕЗ ПОСЛЕДНОТО ДЕСЕТИЛЕТИЕ, КОГАТО ПОСТИГА НАЙ-ГОЛЕМИТЕ СИ УСПЕХИ. ПЕТ ПЪТИ ШАМПИОН НА СССР (ПРЕЗ 1961, 1966, 1967, 1968 И 1971 Г.) И ЧЕТИРИ ПЪТИ НОСИТЕЛ НА КУПАТА НА СТРАНАТА (1954, 1964, 1966 И 1969 Г.). КЛУБНИ ЦВЕТОВЕ – СИНЬО И БЯЛО.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): НА ДОЛНИЯ РЕД – МАТВИЕНКО, ХМЕЛНИЦКИ, ВЕРЕМЕЕВ, РЕШКО, ТРОШКИН И БОГОВИК; НА ВТОРИЯ РЕД – МЕДВИД, ПУЗАЧ, МУНТЯН И ДОЦЕНКО; НА ТРЕТИЯ РЕД – КОЛОТОВ, ЖУРАВСКИ, РУДАКОВ И БИШОВЕЦ; НА ГОРНИЯ РЕД – М. КОМАН (ТРЕНЬОР), АЛ. СЕВИДОВ (СТАРШИ ТРЕНЬОР), В. ТЕРЕНТИЕВ (НАЧАЛНИК НА ОТБОРА) И СОСНИХИН.